ÇAĞDAŞ KORE

GÜNEY KORE ÇOKSATANI

AÇLIK

구의 증명

CHOI JIN-YOUNG

ÇEVİREN: TAYFUN KARTAV

"Elimden bırakamadım."
– JADE SONG

ithaki

ithaki

Açlık
Choi Jin-young

Orijinal Adı: 구의 증명

İthaki Yayınları - 2892

Yayın Yönetmeni: *Ömer Ezer*
Sanat Yönetmeni: *Kardelen Akçam*

Editör: *Merve Çay*
Yayıma Hazırlayan: Serkan Özdamar, Selin Kurugül
Düzelti: *Büşra Uyar, Zülal Başkaya*
Kapak Uygulama: *Kardelen Akçam*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mart 2026, İstanbul

ISBN: 978-605-265-702-7

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Tayfun Kartav, 2026
Turkish language copyright © 2026 by İthaki
The original Korean edition was published as "구의 증명"
authored by Choi Jin-young
Copyright © 2015 Choi Jin-young
All Rights Reserved.

Published in agreement with EunHaeng NaMu Publishing Co., Ltd. c/o Danny Hong Agency, through New River Literary Ltd.

This book is published with the support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)

한국문학번역원

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Choi Jin-young

Açlık

Korece aslından çeviren

Tayfun Kartav

ithaki

○

Bin yıl sonra da insanlık var olur mu?
Bu satırlar bin yıl sonra okunabilse ne iyi olur.

○

Çok uzun yaşamak zorundayım.
İnsan denen varlığın evrenden bütünüyle silineceği güne dek.
İstiyorum ki insanlığın geriye kalan son sesi ben olayım.
Tek dileğim yalnızca budur benim.

O

Merak ediyorum; bin yıl sonra insanlar neyle sarsılacaklar, neyden tiksinecekler, neyden korkup kaygılanacaklar, hangi şey karşısında kendilerini aşağılanmış hissedecekler? Neyi kınayıp alaya alacaklar, kime "deli" diyecekler, hangi hikâyede kendilerini bulup neyin özlemini çekecekler? Bin yıl sonrasının güzelliği ve çirkinliği, iyisi ve kötüsü nasıl olacak? O zaman da varoluşu para mı belirleyecek, ne yiyip neyle yaşayacaklar? Bugünün "insani" dediği şey ile bin yıl sonranın "insani" dediği şey ne kadar farklı olacak... Bin yıl sonra insanların bugünkünden büsbütün başka olacaklarına inanmak istiyorum. Hayır; dilerim bin yıl sonra yazan ve okuyan insanlık diye bir şey kalmamış olsun. Evet, yazan ve okuyan bir insan olarak, keşke sonuncusu ben olsam diyorum. Demek ki o kadar uzun yaşamam gerek.

○

İncil ne zaman yazıldı? En az iki bin yıl geçmedi mi? Biri, iki bin yıl önce yazılmış bir metni okur da etkilenir, teselli bulur, mest olur, deliye döner. Sonra da cinsellik olmadan çocuk doğduğuna, ölülerin dirildiğine inanır. Oysa bu, kırk gün kırk gece yağmurun yağmasından ya da denizin yarılmasından bambaşka düzeyde bir olaydır... Saçma görüneni kabullenmek gerektiğinde inanç son derece işe yarar. *Bu kadarı da olmaz*, denilecek şeylere inanç adını koyabildiğimiz anlamına gelir bu.

Önce inan, denir. Sonra her şey ancak o zaman anlamlı gelir.

○

Bana yeniden doğuş ve bakirenin gebe kalışı gerek. Ahlakın da bilimin de karışamayacağı bir mucize gerek. Bin yıl sonrası gerek. Son ya da sonsuz yaşam gerek. Çılgın bir benlik gerek. İnsan olmamak pahasına da olsa, bana seni gerek seni.

İnanç gerek.

○

Bu hikâyeyi bitirdikten sonra ne yapmam gerek? Ne yapmalıyım? Nereye gitmeliyim? Polise gidip her şeyi itiraf edebilirim. Bir rahip bulup günah çıkarabilirim. *Ben bir insan yedim. Bu bir suç mudur*? Öyleyse beni kendi usullerince hallederler. Söylememi istediklerini söyler, gönderdikleri yere giderim.

Bu yazıyı bitirmek ve sonra mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmak.

Tek istediğim şey bu.

O

Gu sokak ortasında öldü.

Ölü Gu, sarhoş olup derin uykuya dalmış birine benziyordu.

Ben yol kenarına oturmuş, ölü Gu'yu kucağımda tutarak şafağın sökmesini bekledim.

Rüzgâr yeni giysi kokusu taşıyordu.

Yağmur yağacak gibiydi.

Yağarsa ne olur?

Keşke yağsa.

Hayır, yağmamalı.

Gece boyunca sağa sola kıvranan, uykusuz bir beden gibiydi zihnim... Gu'nun köprücükkemiğine kadar inen saçlarını okşadım; kuru saçlar avucuma tutam tutam döküldü. Elimde kalanlara sessizce baktım. Atamadım; sarıp sarmaladım, ağzıma koyup yuttum. Gece ağır ağır aktı, yağmur yağmadı. Ağlamadım, Gu nefes almadı. Ölü Gu'yu kucaklıyordum ama o ve ölüm düşüncesi birbiriyle hiç uyuşmadı; aynı kutuplu mıknatıslar gibi şiddetle birbirini itti. Her şey, yalnızca hayalimde olup bitmiş gibiydi. Gu'yu yavaş yavaş katılaşırken eve taşıdığımda da ardından geçen onca güne rağmen de böyleydi.

●

Geleceğini biliyordum.

Geleceğini bilmekle kalmadım, elbette seni bekledim. Ama senin ben ölmeden önce mi, yoksa öldükten sonra mı gelmeni istediğimi bilmiyordum; kafam karmakarışıktı. Hayattayken de ne istediğimi çoğu kez doğru dürüst bilemez, seçimi sana bırakırdım; bu yüzden senden fırça da yerdim, oysa ölümü bu kadar yakından hissederken dahi kalbimin sesini alamadım, bir o yana bir bu yana savruldum.

Ölüm esnasındaki hâlimi sana göstermekten utandım. Suçluluk duydum. Sana böyle bir yük bırakmak istemedim. Çünkü bu, yokluğum kadar, kalan hayatında da silinmesi güç bir leke ve yara bırakacaktı. Ölmeden önce sana mutlaka söylemem gereken bir sözüm yoktu. Öyle sanıyordum. Söylenecek her şeyi, seninle geçirdiğimiz o uzun zaman boyunca söylemiş olmalıydım; buna rağmen söylenmemiş bir şey kaldıysa da ille de dile getirmek gerekmez diye düşündüm. Çünkü bir şey söze döküldüğü an özünden uzaklaşırdı; söz, kalbe en uzak olandı. Senin benim bu duygumu da biliyor olacağını sanmıştım... Peki, inancım doğru muydu? Söylemem gerekenleri sana gerçekten söyledim mi? Hayır. Mesele söz değildi, kalp değildi; neydi biliyor musun? Sen, ben ölmeden önce gelmiş olmalıydın. Bunu ancak ölürken anladım: Seni istediğimi.

Seni görmek istiyordum.

Eski ve kırık bir ankesör kabinine değil; aşınmış, kirli kaldırım taşlarının arasından fışkıran otlara değil; puslu, kızıl bir gece göğüne ya da uzaklardaki bir haça da değil... Sana bakarak ölmek istiyordum. Bunu biliyor musun ki? Sana hiç söylemedim; o yüzden bilmiyor olabilirsin. Bilmediğini düşünmek beni öldürüyor. Ölümden de çok. Seni görmeden, seni düşünerek öldüm. Daha erken gelmeliydin. Gördüğüm son dünya sen olmalıydın.

Yolun başladığı yerde, sokak lambasının biriken ışığını gördüm.

Gözlerimi kapayana kadar ona baktım.

Dam buraya gelecek.

Işık ne kadar da sıcak görünüyor.

Tıpkı Dam gibi.

O

Hayal etmediğim şey değildi. Gu kaybolduğunda, kovalandığında, tehditlerden bunaldığında; solmuş bir krizantem gibi yorgun düşüp uykuya dalmış Gu'ya dalgın dalgın baktığım o sessiz gecelerde de hayal etmiştim:

Ya Gu önce ölürse diye.

Gu ölürse ben de peşinden ölmeliyim diye düşünmüştüm. Ama ben peşinden ölürsem, bizim cesetlerimiz ne olacaktı? Bizi kim toplayacaktı? Bir memur gelip, bizi alıp yakacaktı. Alırken de kayda geçirirken de yakarken de Gu'yla benim nasıl insanlar olduğumuzu, nasıl yaşadığımızı, Gu'nun benim için, benim de Gu için ne ifade ettiğimizi, bedenlerimize kazınmış anıları düşünmeyeceklerdi elbet. Ölü bir hayvanı taşıyıp yakar gibi yapacaklardı. Bedenlerimiz de öylece yok olacaktı. Benim bedenimin böyle olmasına dayanabilirim belki ama Gu'nun bedenini asla. O hâlde Gu'nun bedenini güzelce saklayıp ben de peşinden ölmeliyim.

Bu düşüncelere daha fazla kapılmak nedense uğursuz geliyordu, artık hayal etmek istemedim. Ama soruyu önce Gu sordu. Yıldırım çarpmış, yaşlı bir ağaca benzeyen eve saklandığımız o geceydi. Yan yatmış Gu, beni kucaklayıp şöyle sordu:

–Aç mısın?

Başımı olumsuz mânâda salladım.

–Yorgun musun?

Başımı olumlu mânâda salladım.

–Teyzen yakılırken çok ağladın mı?

Sessiz kaldım.

–Teyzeni ziyaret etmek ister misin?

Teyzem öldüğünde Gu yanımda değildi. O ânı düşününce Gu'ya kızıyordum. Ne Gu'ya kızmak istiyordum ne de teyzemin öldüğü günü hatırlamak. O yüzden konunun orada kalmasının iyi olacağını düşündüm.

–Ben ölürsem ne yapacaksın?

Gu sordu. Soru bahtsız ve zalimdi; ağlamak istedim.

–Yakmaya da gömmeye de para lazım, o parayı mutlaka biriktiririm. Ama ben ölürsem, mutlaka kimseye duyurmadan gömülmeli ya da yakılmalıyım. Yoksa o adamlar cesedimi satarlar.

Doğruldum, Gu'nun bedenine usulca baktım. Güzel gözler. Dağ gibi yükselen burun. Sevimli kulaklar. Pul pul derisi. Bu yüzden yalamak istediğim eti. Acınası göğüs kafesi. Güzel kalçaları. Huş ağacına benzeyen bacakları. O bedene dokunmak istedim, okşar gibi dokundum. Bu güzelliği nasıl ateşe atıp toprağa gömebilirim? Bunu kendi elimle yapabilir miyim?

–Seni yakmak da gömmek de istemiyorum, o yüzden sakın benden önce ölme.

–Ben de istemiyorum. Ama o gün gelecek. O gün gelirse, senin bilmediğin bir yere gidip tek başıma mı öleyim? Bu daha mı iyi?

Bunun en kötü yol olduğunu söyledim. Sonra da rica ettim.

–Bundan sonra birlikte yapmamız gerekenleri, birlikte yapmak istediklerimizi en ince ayrıntısına kadar konuşalım, sonra ölümü düşünürüz. Biz biraz daha iyileştikten sonra korkunç ve hüzünlü şeyleri önemsizlermiş gibi gülüp geçeceğiz.

Sözümü bitirip tekrar yatarken, Gu tekrar konuştu:

–Eğer benden önce ölürsen, seni yerim.

○

Gu'nun bedenini muhafaza edip kendimi öldürmek hakkında söylediklerimi geri alıyorum. Bu, eğer Gu hâlâ yaşasaydı mantıklı olabilecek, saçma bir fikirdi. Gu'nun bedenini muhafaza etmek, ha? Peki nerede muhafaza edecektim sözde? Yaşayan Gu'yu bile muhafaza edememiş, koruyamamıştım. Ben de peşinden ölecekmişim? Hayır, daha iyi bir planım var.

Seni yiyeceğim, Gu.

Seni yiyeceğim ve çok uzun süre hayatta kalacağım. Bizi insan yerine koymayan o canavarların hepsi yaşlandıktan, hastalanıp yataklara düştükten, terk edilip de cesetleri paramparça olarak bu topraklardan bütünüyle silindikten sonra bile ben yaşayacağım. Senden bana kalan son parçalarla sona kadar hayatta kalıp, ancak ben öldüğümde senin de ölmeni sağlayacağım. Senin peşinden değil, senin benim peşimden ölmeni sağlayacağım.

Kaybolmana göz yummayacağım.

Hayatta kalacağım.

Yaşayarak seni hatırlayacağım.

O

Teyzemle yaşamaya başlamadan önce dedemle birlikte yaşıyordum. Dedem vefat edince, bir dağın tepesindeki tapınakta yaşayan teyzem yanıma geldi. Teyzemi o zaman ilk kez gördüm. O zamana kadar birbirimizin varlığından habersizdik. Dedem öldüğü için birbirimizin varlığını öğrendik.

Yani teyzem, teyze olduğunu bilmiyordu; yeğeni de yeğen olduğunu bilmiyordu.

Bu yüzden teyzem de bilmiyordu. Benim nasıl dünyaya gelip dedemle yaşamaya başladığımı... Bunu ben de bilmiyordum. Dedem bu sırrı mezara kadar götürdü. Elbet bir gün anlatmayı düşünüyordu ama kendisi de bu kadar ansızın öleceğini bilmiyordu herhalde. Çocuk da olsak, yetişkin de olsak, hiçbir şey bilmiyorduk. Hayata dair türlü türlü bilgeliği şaşılacak derecede iyi bilir ama kendi hayatımızı baştan sona belirleyen en temel gerçekleri bilmeden, hatta bazen bilmediğimizi bile bilmeden öylece yaşayıp gittik. Böyle sırları bilmemek bazen daha iyidir. Öğrensen ne olacak, kafan karışır, başın ağrır, kimi zaman da kendi hayatını tümden inkâr etmek istersin.

Teyzem beni büyütmek için keşişliği[1] bıraktı. Sonra beton binalara ya da konteynerlere girip türlü şeyler yaparak para kazandı.

–Bugün ne yaptın?

1 Biguni(kadın), Bigu (erkek); Bhikkhunī: Budizmde tam keşişlik yemini etmiş kadın keşiş. –*çn*

–Ses yaptım.

Yani, hoparlör yapıyordu.

–Peki bugün ne yapıyorsun?

–Koku yapıyorum.

Oda kokusuydu, bariz.

–Ya bugün?

–Güzellik yapıyorum.

El aynası. Bu benzetmeyi uzun süre anlayamadım.

–Peki bu sefer?

–Karanlık yapıyorum.

Ampul demekti. Bunu da bir çırpıda kavrayamadım. Bu yüzden durup durup sorardım bu "karanlığı". Ben de teyzem gibi anlamak istiyordum. Sabırla cevap veren teyzem sonunda kızdı, ben de ağladım.

–Bir şeyi bilmemek suç mu?

–Bir şeyi bilmek için bir cevap ya da açıklamadan çok, zamana ihtiyaç duyulan durumlar da vardır. Şu anda anlamadığın şeyler ileride anlam kazanmaya başlayacak, bunları şimdi tekrar tekrar sorsan da anlamayacaksın. Bilmemek suç değil ama sabırsızlık suç olabilir.

Bu da anlayamadığım bir sözdü. O yüzden karşı çıktım:

–Şimdi ölürsem, o zaman bunu asla öğrenemeyeceğim ki!

Teyzem gözlerini kocaman açıp bana baktı. Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Sanırım o an teyzemle ben aynı şeyi düşündük: Dedemi. Bizim için ölüm, dedem demekti.

Teyzem bir iç çekip, *Bu konuyu kapatalım artık,* dedi. Ama ben konuşmak istiyordum. Çünkü teyzemle konuşmak, benim tek oyunum ve ona sevgimi göstermenin tek yoluydu.

O zamanlar dünyada sadece teyzemi seviyordum. Bütün sevgimi ona dökerdim, döktüğüm kadarını geri almak isterdim. Ama teyzem beni doyurmak için para kazanıyordu. Gece gündüz bir şeyler yaparak para kazanmak... Teyzemin sevgi gösterme yolu buydu.

○

Acı çekmek bedenin ya da kalbin ıstırap duyması demektir.

Acısız bir sevgi yoktur.

Gu'yla ben sekiz yaşındayken de dokuz yaşındayken de aynı sınıftaydık. Sekiz yaşımızın nasıl geçtiğini bilmiyorum. Dokuz yaşıma girince Gu bana eziyet etmeye başladı. Çantamı alır, saçımı çeker, okul ayakkabılarımı alıp sınıfın öbür ucuna fırlatırdı. Defterimi karalar, sandalyemi tekmelerdi. Hiçbir şey söylemez, sadece bedeniyle canımı yakardı. Matematik problemlerini çözemediğim için utandığım bir günde ya da arkadaşlarla kaynaşamadığım için içimin sıkıldığı bir günde; mavi gökyüzünde çiçek gibi açmış beyaz bulutlara bakıp sebepsiz yere içimin karardığı bir günde, Gu gelip beni yine hırpalarsa sessizce ağlardım. Bir gün, böyle ağladığımı gören Gu yüzünü astı. Yuvarlak gözleriyle bana mı, arkamda bir yere mi, kulağıma mı belli olmayan bir noktaya dik dik baktı ve iki heceden oluşan bir şeyler mırıldandı ama ne duyabildim ne de anlayabildim. "La-net" mi dedi, "ger-çek" mi, "ye-ter" mi, "ö-zür" mü... O iki heceyi bütün gün düşündüm.

Bana eziyet eden Gu'dan nefret etmiyordum.

Biraz kırgındım, hepsi bu.

Bazen Gu'ya gidip sevecen bir selam vermek isterdim ama Gu diye seslenmeyi bırak, gözlerine bile bakamazdım. Gu sa-

çımı çekince ona gizlice bakar, silgimi sıranın ötesine fırlatınca yine ona göz atar, yanımdan geçerken sandalyeme tekme attığındaysa o uzaklaşan sırtını dalgın dalgın izlerdim. Bir kez olsun birbirimizin adını doğru dürüst söyleyemeden, on yaşına geldik.

Gu'nun evi, teyzemle yaşadığımız yerden yürüyerek on dakika bile sürmezdi. Aynı yoldan gider, aynı parkta oynar, aynı salıncaklara biner, aynı saunaya giderdik. Buna rağmen sokakta ya da parkta neredeyse hiç karşılaşmazdık; bazen acaba Gu buralarda bir yerde mi diye çevreme bakındığım olurdu. Onu hiçbir zaman bulamaz, tuhaf bir eksiklik duygusuna kapılırdım yalnızca. Derken hasta numarası yapıp okula gitmediğim bir gün, Gu da bilinmez bir sebeple okula gitmemişti ve bir hafta içi sabahı, okulda olmamız gereken bir saatte, sessiz bir sokakta karşı karşıya geldik. O gün, o saat, o sokakta Gu'yla benden başka kimse yoktu. Birbirimizi görünce, beceriksizce gülümseyerek olduğumuz yerde durduk.

–Sen niye buradasın?

–*Asıl* sen niye buradasın?

O sorularda meraktan çok sevinç vardı. Karşı karşıya geldiğimiz için içimizi kaplayan bir sevinç.

Tabii, bu bizim ilk karşılaşmamız değildi.

Sekiz yaşında ilk karşılaştığımız günü ben de hatırlamıyordum, Gu da. Ama birbirimize ismimizle hitap ettiğimiz o ânı ikimiz de apaçık hatırlıyorduk; öğle sıcağının cansız aydınlığını ve havaya sinmiş leylak kokulu rüzgârı. Gu, o gün lacivert bir mont giymişti. Üzerinden kömür sobasının kokusu hafifçe geliyordu. Avuçlarını uyluklarına sürterek, *Sen niye buradasın*? diye sormuş, sonra da ayakkabısının ucuyla yeri tık tık eşelemişti. Sanki toprağın içinden cevabımı çıkaracakmış gibi.

*

O güne kadar yalnızca teyzemi severken, o günden sonra teyzemi sever gibi Gu'yu da sevdim. Onlar da sevgimi paylaşmayı sevdi.

O sıra teyzem yaz yapıyordu. Bana böyle söylediğini hatırlıyorum.

Yazın ne anlama geldiğini unutmuşum.

●

O günden sonra, gece gündüz birlikte dolaşıp beyaz şeker paylaştık.

Neredeyse her gün, okuldan sonra Dam'ın evine giderdim. Ne Dam'ın ne de benim paramız vardı, o yüzden abur cubur alamazdık ama o sıralar durmadan tatlı isterdi canımız. Bunun için dolaptan beyaz şeker alıp yerdik. Ben avuçlarımı çukur yapar, Dam ise üzerine usul usul şeker dökerdi. Mutfak tezgâhına yaslanıp işaretparmağımızı yalayarak şekere batırır batırır yerdik.

–Teyzen öğrenirse ne olacak?

–Hıçkırık tuttu deriz.[1]

Dam'ın hep bir cevabı olurdu.

Böyle yalnızca şeker yalayıp dururken, yaz tatili miydi bilmiyorum, teyzesinin askıya asılı pantolonundan para alıp dondurma satın aldık. Dam parayı alırken teyzesinden izin alıp almadığını sormadım. Çaldığımızı içten içe biliyordum ve böyle bir soruyla Dam'ı zor durumda bırakmak istemedim. Ya teyzesi fark ederse ne yapmalıydık, bunu uzun uzun düşündüm. Birlikte çaldık mı demeliydim, yoksa çaldığımızı bilmiyordum mu? Bunla-

1 Bu ifade, çocukların yetişkin otoritesi karşısında ürettikleri masum bir bahaneyi anlatır; şeker ile hıçkırık arasında kültürel bir inanışa gönderme yoktur. –*çn*

rı düşünmek bile Dam'a ihanet gibi geliyordu. Yapma demek istemedim. Yapma demek, Dam'ı kötü biri ilan etmek gibiydi. Halbuki Dam kötü biri değildi. Dam, dünyada en sevdiğim insandı. Dam'la geçen zaman, dünyadaki en güzel zamandı. Dam ne yaparsa ben de yapmak isterdim, Dam nereye giderse ben de oraya gitmek isterdim. İyi ya da kötü demeden, hangimiz daha iyi insan diye tartmadan, sadece birlikte olmak istiyordum.

O yüzden her gün bir kez teyzesinin giysilerini karıştırırdık.

Para çıkınca sevinirdik, çıkmayınca hayal kırıklığına uğrardık. Bir gün, önce ben teyzesinin montunu karıştırıp parayı çıkardım. Dam elimdeki paraya sessizce baktı, sonra onu tekrar teyzesinin giysisine koymamı söyledi.

–Bunu ben yaparım, sen yapma.

–Kim yaparsa yapsın, sonuçta hırsızlık.

Bu yaptığımıza ilk kez hırsızlık diyordum ve der demez bu kelimeyi kullandığıma pişman oldum.

–İşte o yüzden sen yapma.

–Niye?

–Senin yapmanı istemiyorum.

–Sen yapınca oluyor da ben yapınca olmuyor mu?

Gözlerimiz birbirine kilitlendi.

–Ben ikimizin adına yaparım.

–Benim yapmamam gereken şeyi senin de yapmaman iyi olur.

Dam parayı elimden aldı, yeniden teyzesinin montuna koydu. Sonra o montun cebi mi kolu mu belli olmayan bir yerine uzun süre boş boş baktı. Ben nemli avuçlarımı uyluklarıma sürte sürte kuruladıktan sonra, usulca Dam'ın elini tuttum.

Karnımız gök gürültüleri çakıyormuşçasına guruldarken, yan yana uzanıp simsiyah gecenin gelmesini bekledik. Eve dönen teyzesi artık kendi evine git diyene ya da o günkü işini bitiren annem telefon açıp eve dön diyene kadar.

●

Gece ağır ağır geldi.

Uzayıp giden akşam ışığı sanki bizi gözetliyor, bizi sınavdan geçiriyordu.

Bu hırsızlık konusunu ilk açtığımda yirmilerimizdeydik. Dam şöyle demişti:

–Gece teyzemin karşısında hiçbir şey olmamış gibi dururnca, sürekli ona yalan söylüyormuşum gibi gelirdi. Hırsızlık yapmaktan çok masum davranmak daha kötü hissettiriyordu beni.

Bir süre aramızda sessizlik hâkimdi. Dam'ın yüzü hüzünlenmişti. Muhtemelen teyzesini düşünüyordu. Ben ise Noma'yı düşündüm. Belki Dam da Noma'yı hatırlamış olabilirdi. Noma gittiğinden beri o ismi hiç sesli söylemedik. Belki de söyleyemedik. Bizim de payımız vardır, değil mi? Bunu bir kere olsun Dam'a sormak istemiştim. Ama ya bu soruyu Dam bana sorarsa... Buna verecek bir cevabım yoktu. O yüzden sormaya cesaret edemedim.

Belki öldüğümde öğrenirim, diye düşündüm.

Yaşarken cevap veremediğimiz şeyler belki öldüğümüzde cevap bulurlar.

Ama bilmiyorum. Görünüşe göre, yaşarken bilmediklerimizi, öldükten sonra da bilemiyoruz. Tek fark, öldükten sonra bilmediğimiz şeyler için acı çekmeyeceğimizdir. Bilinmeyen, olduğu gibi bırakılır.

Ama eğer Dam şimdi bana sorsa, bu bizim yüzümüzden mi diye sorsa, ona öyle olmadığını söyleyeceğim. Eğer Dam'ın içi biraz olsun rahatlayacaksa.

On dokuz yaşındayken bir kez daha hırsızlık yaptım. O zaman da yazdı. Birinin çamaşır ipinden Levi's tişört çalmıştım. Beyaz, kısa kollu bir tişörttü; göğsünde kırmızı harflerle Levi's logosu yer alıyordu. Yaka kısmı eskimiş, yıpranmıştı. Koltukaltı biraz sararmıştı. Uzun süre giyilmiş olduğu belliydi. Öyle bir kıyafet istiyordum. Evinde pahalı kıyafetleri umursamadan giyen insanlar özenti uyandırıyordu bende. Güya çocukluğundan beri böyle şeyler giyip yaşayan biriymişim gibi, böyle kıyafetleri eşofman niyetine bile takmadan giyen biriymişim gibi görünmek istiyordum.

Başkasından çaldığım tek şey oydu.

Ama yine de kendimi borç batağında buldum, ne gördüğüm ne de dokunduğum bir borç üzerime kalmıştı.

Kaçmaya çalıştım ve sonum burası oldu.

Burası sessizliğin ve boşluğun dünyası. Ne bir düzlük ne deniz ne de gökyüzü... Sadece mekân denilebilecek, sonsuz bir boşluk... Her şeye rağmen seni hissedebiliyorum. O boşlukta, gözlerimle değil bütün bedenimle, bütün ruhumla, seni hissediyorum, tam burada. Ama sen burada değilsin. Yoksa burada olmayan ben miyim? Ama ben kesinlikle buradayım. Ben buradayım ve sen de buradasın ama ben burada değilim ve sen de burada değilsin. Böylece aynı mekânda birlikte var olduğumuz hâlde birbirimize dokunamıyoruz; bu yüzden evrenleri-

miz bambaşka. Ne kesişen ne de üst üste gelen, sadece kayıp giden bir dünya.

Dam'ın burada olduğu kesin.

Ama burası, Dam'ın olmadığı bir dünya.

○

Karanlık maviye çalmaya başladığı sırada, ölmüş Gu'yu sırtıma alıp taksiye bindim. Taksi şoförünü yoklayarak Gu'yu birkaç kez uyandırıyormuş gibi yaptım. İçimden sesli bir nefes verdim. Gu, başını bana yaslayıp sarhoş olup uyumuş birini canlandırmayı çok iyi beceriyordu. Taksiden inip Gu'yu yeniden sırtlayacağım anda, ya şoför yardım etmek isterse diye çok korktum ama böyle bir şey olmadı. Odaya getirip Gu'yu yere yatırdım ve su kaynattım. Arka bahçede duran büyük plastik leğeni mutfağa çekip içini iyice yıkadım. Hava soğuk olduğunda Gu'yla ben o leğene sıcak su doldurup içine girer, birbirimize sarılırdık. Sıkıca sarılıp avuç içlerimizle birbirimizin sırtını hafif hafif ovalarken, başımızdan, omuzlarımızdan, parmaklarımızdan ince beyaz buharın yükselişini hayranlıkla izlerdik.

–Böyle böyle, o efsanedeki gibi, bedenlerimiz de buhar olup yok olacak gibi gelmiyor mu sana?

–Öyle bir efsane var mı? Yok mu?

–Yoksa, biz bir tane uydururuz.

Bu tür konuşmalara daldığımızda, su çabucak soğur, biz de hemen üşürdük.

*

Leğene soğuk ve sıcak suyu uygun biçimde karıştırıp doldurdum ve Gu'yu içine soktum. Ben de soyunup yanına girdim. Yavaşça Gu'nun bedenini yıkadım. Yıkarken sarıldım. Ona

zarar vermekten korkuyordum. En hafif dokunuşum bile cildinde iz bırakıyor gibi geliyordu. Leğendeki suyu birkaç kez değiştirerek Gu'yu iyice yıkadım, sonra bütün bedenini dikkatle kuruladım. Yere yatırıp tıbbi alkolle baştan ayağa özenle sildim. Ağzının içini, burnunun içini, göbeğini, hatta anüsünü bile. El ve ayak tırnaklarını kestim. Kesilen tırnak parçalarını ben yedim. Saçlarını düzgünce taradım. Dökülen saçları da yedim. Yuttum. Küçük Gu'm o kısa sürede daha da küçülmüş gibiydi. Sessizce oturup sönen bir muma benzeyen bedenine baktım.

Kimse bilmemeli.

Kimse Gu'nun öldüğünü bilmemeli.

Gu'nun ölümüne ilgi duymayanlar, ona dair hiçbir yas tutmayacaklar. Bir an bile Gu'nun yaşamını hayal etmeyecek, ölümüne üzüntü duymayacaklar. Bazıları iyi olmuş diyecek. Öyle yaşamak yaşam mıydı, amaçsız bir hayattı zaten diyecekler. Bunları yaşarken defalarca duyduk. Ve şimdi gerçekten ölmüş olan Gu için öyle denmesine izin veremem. Ölmüş birine iyi oldu denmesini kaldıramam. Şu anda bile Gu'yu arayanlar, Gu'nun öldüğünü öğrenirlerse, kesin onun bedenini satmaya kalkarlar. Gu'nun bedenini utanmadan alıp tavuk eti satar gibi satacaklardır.

Onlar için Gu'nun kesinlikle yaşayan biri olması gerekir. Onu delicesine aramaları, bulamayınca da delirip gitmeleri gerekir. Neden ölüm kaydı yapayım ki? Ne için? Kim için? Gu'nun öldüğünü, kendi adımla ben mi doğrulamalıyım? Asla. İşte burada, gözümün önünde duruyor. Böylesine güzel bir beden dururken. Dokunabiliyorken, sarılabiliyorken ona.

Kimse bilmemeli.

Zaten kimsenin umurunda değildi. O insan olarak yaşamaya çalışırken, ona mal gibi muamele ettiler. Zamanına ve

canına fiyat biçtiler. Kolayca kullanıp attılar. Yokmuş gibi davrandılar. Yokmuş gibi davranılan birini, gerçekten yok olan birine dönüştüremem.

Böylesine güzel bir bedeni ne toprağa gömebilirim ne de ateşe verebilirim.

Gu, işte burada, gözümün önünde duruyor.

○

Biz aynı hızla büyüdük. Gu'nun kendim gibi küçük olmasını seviyordum. Ne daha yüksekten ne daha alçaktan, aynı göz hizasından dünyaya bakıyormuşuz gibiydi. Benim kaba saba sözlerimi sessizce dinleyen Gu, berrak bir boşluğa gözlerini sabitleyip başını çok hafifçe sallayarak cevap verdiğinde, parmak uçlarım, başımın tepesi ya da göğsümün ortası bir an sızlardı.

Biz on iki yaşındayken çocuklar bizimle alay etmeye başladı. İkisi sevgiliymiş, el ele yürüyorlarmış, öpüşüyorlarmış, birbirlerinin şeyine dokunuyorlarmış, diye şarkı söyler gibi yanımızdan geçip duruyorlardı. Bu tür söylentiler yayılınca artık kimse Gu'yla beni birer arkadaş gibi görmedi. Bizimle konuşmadılar, oyunlarına katmadılar bizi. Ama aynı zamanda aralarında elden ele dolaşan müstehcen çizgi romanlar gibi Gu'yla beni dillerine dolayıp durdular.

Söylentiler giderek acayip bir hâl aldı.

Ortalıkta dolaşan hikâyelerde, Gu'yla ben içen, sigara tüttüren; ailelerimizin parasını çalmak için hırsızlık yaparken yakalanıp evi ateşe veren çocuklardık. Gu'nun evinde de dükkânlarında da hiç yangın çıkmadığı anlaşılınca, "yangın çıktı" lafı "yangın çıkacakken son anda durdu" diye değiştirildi. Yani sonuçta, çıkmayan yangını biz çıkarmıştık.

Bu tür söylentiler bir süre daha dolaşmasına rağmen Gu'yla ben yine birlikteydik.

Çocuklar bize pislik diye hakaret ettiklerinde çok öfkeleniyordum ama bu, Gu'nun elini bırakmam için bir neden değildi. Ama bir gün, bizi inatla alaya alan bir çocuk ile Gu arasında kavga çıktı; o çocuğun kendisinden iki yaş büyük ağabeyi de koşup kavga yerine geldi ve Gu'yu acımasızca dövdü. Bunun üzerine büyükler de hakkımızdaki söylentileri duydular. Öğretmenimiz ve Gu'nun annesiyle babası, Gu'yla benim aramızda ne olup bittiğini aslında iyi biliyorlardı, pislik olmadığımızı elbette biliyorlardı ama yine de bizi sorguya çektiler.

Devasa bir şişedeki ume şarabından kepçeyle paylaşıp içmişliğimiz vardı.

Kül tablasında biriken izmaritleri alıp sigara içiyormuş gibi yapmışlığımız vardı.

Para çalıp dondurma alıp yemişliğimiz vardı.

Aynı yatakta yattığımız günlerin ise sayısı belli değildi.

Ama onların sorgusu karşısında kesin bir hayır diyemedik. Ne inkâr ettik ne de kabul ettik; sadece birbirimizin elini sıkı sıkı tutuyorduk. Bizi sessizce izleyen kişi Gu'nun annesi miydi, yoksa öğretmen miydi, biri şöyle dedi:

–El ele tutuşmayı bırakın. Artık el ele tutuşacak yaşta değilsiniz. Sadece ikiniz dolaşmayın, diğer çocuklarla da kaynaşın.

Ama bizi dışlayan biz değildik; onlar bizi dışlamış, bize eziyet etmişlerdi. Peki o yetişkin neden böyle söyledi? Gerçekten o söylentilere inanmışlar mıydı? Gu kavga etmeseydi bizim hâlimiz ne olurdu? Söylenti daha ne kadar büyürdü?

Hayır, daha da önemlisi... Gu o an neden elimi bıraktı?

Gu elimi bıraktı.

O anda kendimi gerçekten kirlenmiş gibi hissettim. Çocukların uydurduğu söylentileri doğru kabul etmişim gibi, birlikte geçirdiğimiz bütün o yakın zamanlar suçmuş gibi, onların alaylarına boyun eğmişim gibi. Azgın insanlarla dolu bir meydanın ortasına çırçıplak bırakılmış biri gibi yalnız, korkmuş ve öfkeliydim.

●

Dıci ile, bizi alaya aldığı için kavga etmiş değildim.

Bir keresinde temizlik saatinde, Dıci'nin koridor penceresine ilişmiş hâlde, uzun süre bir yere baktığını gördüm; o baktığı yerde Dam vardı. Dam, yerlerin silinmesi için sınıfın arkasına toplanmış sıraları ve sandalyeleri tekrar yerlerine yerleştiriyordu. Dıci, Dam'a bakarken dudaklarını kemirir gibi çiğneyip duruyordu.

Hoşlanmadım. Dam'a o gözlerle bakmasından.

Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Birinin Dam'a öyle bir bakışla bakabileceğini... Dam'ı sevebileceğini... Bizi alaya alan diğer çocukların da aslında hepsinin Dam'dan hoşlanıyor olabileceğini bile düşündüm. Dam temizliği bitirip beni bulmak için sınıfı, bahçeyi, koridoru gözleriyle ararken bile, Dıci bakışlarını çekmedi. Dam, Dıci'yle göz göze geldi ama hiçbir şey görmemiş gibi başını kayıtsızca çevirdi. Bunun üzerine Dıci pencere pervazından aşağı indi, Dam'a doğru yürüdü ve iğneleyici sözler etmeye başladı. Dıci'nin saçmalıklarına bazı çocuklar sırıttılar ya da hoş olmayan bakışlarla Dam'ı süzdüler.

Onların Dam'a öyle bakmaları da hoşuma gitmedi.

O anda Dam'ın yanına hem gitmek istiyor hem de istemiyordum. Yanında durursam bakışlar daha da iğrençleşecekti. Gitmezsem Dam bunların hepsine tek başına dayanmak zorunda kalacaktı. Ne yapacağımı bilmeden sadece Dam'a ba-

kıyordum. Dam, beni buldu ve tereddütsüz bana doğru geldi. Biz hep böyleydik. Her zaman önce Dam harekete geçerdi. Beni uzun süre zor durumda bırakmazdı.

O gün, Dıci'yle kavga ettiğimiz gün, Dıci bana Dam ile ilgili açık saçık konuştu.

–Düzüşürken acayip küfrediyormuş? Soyup bağlayıp çakıyormuşsun?

Öyle bir lafı ilk kez duyuyordum. Dıci'nin ağzından böyle bir şey çıkması, onun zihninde Dam'ın o hâlde canlandığı anlamına geliyordu. Pencerede dudaklarını yalayarak Dam'a bakan o adamın kafasında, Dam soyulmuş, bağlanmış, küfredilerek beceriliyordu. Bu, sigara tüttürmekten, uçucu madde çekmekten, yangın çıkarmaktan bahseden söylentilerle kıyaslanamayacak bir şeydi. Hiçbir söz beni o kadar kirli hissettirmemişti. Kavga etmemek mümkün değildi.

Ben Dıci'den daha küçüktüm, daha güçsüzdüm. Ama yüz kere dayak yiyecek olsam bile, Dam'a öyle bakan o iki gözünü mutlaka oymak istiyordum. O gözleri morartmak, o morartılmış gözçukurlarından elimi sokup beynini sıkarak Dam'la ilgili bütün çarpık düşüncelerini söküp atmak gerekiyordu. Öyle hırslıydım ama bir parmağımı bile Dıci'nin gözlerine değdiremedim. Tam o sırada Dıci'nin ağabeyi geldi. Altıncı sınıftan üç kişiyi de yanına alıp âdeta D'Artagnan ve üç silahşorler gibi üzerimize koştular. Ben tek taraflı dövüldüm. Çok dayak yedim, ölecek gibiydim ama ölmedim; ölmeyip daha da çok dayak yemeye devam ettim.

Uzakta, Dam'ı gördüm.

Dam çığlık attı. *Yapma! Dur!* diye bağırıyordu. Öfkeli bir sesle, ağlayarak, yalvarır gibi. Ama ben dövülmeye devam ettim.

Dam bir sandalye kaldırdı. *Yapma*, demek istedim. *Bakma, karışma, beni görme, yardım etme, lütfen görmezden gel*, demek istedim. Ama o kadar çok dayak yiyordum ki konuşamıyordum. Dam'ın beni böyle görmesini istemiyordum. Dam'ın benim yüzümden kavga etmesini de istemiyordum. Tüm bunlar çok fazlaydı. Dam sandalyeyi savurmak üzereydi ki Dıci onu durdurdu. Sandalyeyi elinden kapıp uzak bir yere fırlattı. Kavgaya sırtını dönüp Dam'a baktı.

Sen karışma, dedi. *İt oğlu itler, haşerat sürüleri*, diyerek bağırdı Dam. *Siktir git!* diye tükürürcesine karşılık verdi Dıci. Ağabeyi saçımdan tutmuş sınıfın içinde sürüklüyordu beni.

Altıncı sınıflar araya girince olay büyüdü. Öğretmen, annem ile Dıci'nin annesini okula çağırdı. Dıci'nin annesi öğretmeni görür görmez iki elini göbeğinin üzerinde birleştirip saygıyla selam verdi. Öğretmen de aynı şekilde eğildi. Annem ise öğretmene öyle eğilmeden önce beni azarladı:

–Seni velet seni, edemeyeceğin kavgayı niye çıkarıp milleti korkutuyorsun, ne diye artistlik yapıyorsun ha?

Annemin bu sözleri tanıdıktı; gerçekten kızdığı için değil, alışıldığı üzere söylenmişti. Bunu çok iyi biliyordum. Yine de içim buruk ve yaralıydı. Dıci'nin annesi, ön kısmı yumuşak ince tüylerle kaplı siyah bir palto giymişti. Canlıymış gibi parlıyordu. Dokunacak gibi oldum; dokunmak istedim. Paltosunu çıkarınca beyaz bir bluz ve lacivert bir etek ortaya çıktı. Bluzun düğmeleri küçük beyaz boncuklar gibiydi. Yaka ve kol uçlarında ince, zarif danteller vardı. Eteği, kalçasını ve uyluklarını sararak dökülüyordu, üzerinde bir tek tüy, dikiş artığı, hatta toz bile yoktu. Dıci'nin annesinin teni hafifçe buğdaydı. Beyazlık olarak annemin teni onunkinden daha beyazdı. Güneş görmediği için... Gün boyu dükkânın arka odasında oturup hesap yapıyor, para üstü veriyor, müşterilerin ne ödediğini söylüyordu. Annem güzeldi. *Fiyatı nedir?* sorusunu işit-

tiği kadar, *Ne kadar güzelsiniz* lafını da işittiğini söylerdi. Dam da güzeldi. Belki de bu yüzden Dıci dudaklarını ısırıp Dam'a bakıyordu.

Dıci'nin annesi Dam ile el ele tutuşmayı bırakmamızı söylediğinde tuhaf bir duyguya kapıldım.

Dam'ı benim sevmem uygun mu?

Belki Dıci'nin sevmesi daha doğrudur.

Sonuçta Dam benim yüzümden kavga ediyor. Ama Dıci engelledi onu. Ben değil. Dıci.

Bu düşüncelerin ortasında elimden bıraktım. Dam, gözleri bomboş hâlde bana baktı. Bakarken elimi yeniden tutmaya çalıştı. Ben yumruğumu sıktım. Ne kadar sıksam da sıkılmıyordu yumruğum. Dam, yumruğumu kendi avuçlarının içine aldı, biraz daha sıktı, sonra bıraktı. Kızmış gibi bıraktı; sonra tekrar tuttu. Parmaklarıyla yumruğumu açmak istedi, sonra vazgeçti.

Bu olaydan sonra, birbirimize ikinci kez bile bakmadığımız o günlere döndük.

Nerede karşılaşırsak karşılaşalım, sadece yan yan geçip gittik.

Dam benim yüzümden kavga etti.

Dam'ı her gördüğümde, Dam aklıma her düştüğünde kendi kendime böyle mırıldandım.

○

Kalın buzların kolay kolay çözülmediği bir soğuk durmaksızın sürüp gitti. Gu da ben de giderek küçüldük, kaskatı kesildik. Gu'nun yanına uzanıp kuş seslerini, horoz seslerini, sert rüzgârın uğultusunu dinledim. Oda taş gibi soğuk ve karanlıktı; durmadan uykuya dalıyordum. Bir gece usulca kapıyı araladım; kar yağıyordu. Beyaz çiçek yaprakları düşer gibi, sessiz ve dingin. Ayın da yıldızın da olmadığı dışarısı tuhaf bir biçimde aydınlıktı. *Hayır, öyle değil. Aydınlık olan dışarısı değil; karanlık olan oda*, diye mırıldandım. O sesle Gu'nun uyanmasını diledim. Kapıyı kapat, soğuk, diye ağlar gibi bir ses çıkarmasını bile istedim. Biraz su ısıtıp yavaş yavaş içtim, kalanıyla da Gu'nun bedenini sildim. Düşen her tırnağını, her saç telini geride zerre bırakmadan yedim. Alkolle Gu'nun bedenini silerken karnına kulağımı dayadım; gözlerimi kapayıp her ne ses varsa işitmeye çalıştım. Gu'nun sesini özlüyordum. O ses olmadan bir ömür yaşamak zorunda kalmak... Yeniden umutsuzluğa düştüm. Gu'nun karnını yastık yapıp sessizce ağlarken, karnı kalkıp iniyormuş gibi hissetim; gözlerimi açtım. Cinsel organı görünüyordu. Elimi uzatıp onu okşadım. Bütün gece dokundum, emdim, dişlerimle koparıp onu yedim.

○

Hava, yağmur yağmak üzereymiş gibi ağır ve nemliydi. Yapış yapış terler ensemden süzülüyordu. Avucumla terimi silip başımı kaldırarak gökyüzüne baktım. İçim daralıyordu. Arkadaşlar da dersler de okul da artık ne eğlenceliydi ne de umurumdaydı.

Ortaokula başladıktan sonra Gu'yu bir türlü göremez oldum.

Gu'dan uzaklaştıktan sonra da aklım hep ondaydı. Birlikte geçirdiğimiz günleri düşünür, Gu şimdi nerede, ne yapıyordur diye hayal eder, onun da beni böyle düşünüp düşünmediğini merak ederdim; düşüncelerim dönüp dolaşıp Gu'dan nefret etmeye varırdı... Bu yüzden Gu'dan başka hiçbir şeye, başka insanlara, okula ya da derslere ayıracak hâlim kalmazdı. Gu'ya dair düşünceler yavaş yavaş silinip yerlerine başka düşünceler dolmaya başladığında ancak o zaman fark edebildim.

Gu benim için her şey demekti.

Onun yerini alan şeyler o kadar soluk ve hafifti ki Gu'nun yoğunluğunu asla karşılayamıyorlardı. Gu'nun yanında arkadaşlık da dersler de okul da fazlasıyla önemsiz kalıyordu.

Onu özlüyorum, görmek istiyorum, diye düşünerek yürürken ayaklarım kendiliğinden Gu'nun evine yöneldi. Evin önünde

durup paslanmış demir kapıya dalıp gittim. İçeriden en ufak bir ses gelmiyordu. Beklesem mi? Bekler de karşılaşırsak ne derim? İyi misin, diye mi sorarım? Senin yüzünden her şey anlamsızlaştı; peki senin hayatın nasıl, mı derim? Bu düşünceleri birbirine ekleyip dururken içimden durmadan Gu'ya seslendim. Ama ne evden ne de sokaktan bir kıpırtı geldi.

Demek ki Gu beni düşünmüyor.

Nedense bundan emindim. Aramızda gerçekten özel bir bağ varsa, ben böyle durmadan onu çağırırken Gu'nun bundan habersiz olması mümkün mü? Bu düşünceme mühür vurur gibi, dolu tanesi büyüklüğünde yağmur damlaları düşmeye başladı gökyüzünden. Toprak zeminde siyah lekeler oluştu. İçimdeki bağı koparamadan, tam da böyle bir anda *Gu ortaya çıksa ne olurdu?* diye düşünerek eve doğru yürüdüm. Derken gerçekten Gu belirdi. Az önce benim yaptığım gibi, Gu da bizim evin önünde öylece duruyordu.

–Gu!

Gu başını yavaşça çevirdi.

–Ne zamandır oradasın?

Yumuşak bir nefes verdi.

–Aynı soruyu ben sana sormalıyım.

●

Sık sık kendimi Dam'ın evinin önünde bulurdum.

Çoğunlukla geceleri giderdim. Daracık bir odada üç kişi yaşıyorduk; her ne olursa olsun ben yavaş yavaş erkekliğe adım atıyordum ve nedense annemin yanında uzanmak gitgide tuhaf gelmeye başlamıştı. Artık annemle babam kavga ettiğinde ağlamak ya da uyuyormuş gibi yapmak için fazla gururluydum. Bu yüzden birçok geceyi dükkâna bitişik, avuçiçi kadar küçük bir arka odada tek başıma geçirirdim. Yalnız uzandığımda aklıma Dam gelirdi. Bizimkiler kavga ettiklerinde de Dam gelirdi aklıma. Bir kaşık beyaz pilav alıp turp yaprağı kimçisini hışırdata hışırdata çiğnerken bile Dam'ı düşünürdüm. Batan günün sarı ışığını gördüğümde de gecenin koynunda, ara sokaktaki ayak seslerini duyduğumda da gece veya şafak vaktinin bir noktasında, aniden cinsel organım sertleştiğinde de Dam aklıma gelirdi. Her gece, günce tutar gibi, Dam'ın evine giderdim. Kapının önünde durur, içimden defalarca onu çağırırdım. Sokakta adımlarımla yazdığım güncenin her satırı Dam'la doluydu.

Dam beni hiç mi düşünmüyordu?

Düşünseydi, burada böyle dikilip duran beni fark etmemesi mümkün müydü?

Ama Dam bilmiyordu. Gecenin bir yarısı bir kerecik bile kapıyı açıp dışarı çıkmadı.

Demek ki Dam beni düşünmüyordu.

Beni düşünmeden uyuyordu.

Bir bebek gibi, mışıl mışıl uyuyordu.

Kendimi tüm bunlara ikna etmiştim.

Dam'ın rahat uyuyor olması bir yandan içimi rahatlatıyor bir yandan da beni incitiyordu. Demek ki yine kendi duygularımı tam olarak anlamlandıramıyordum. Dam olsaydı söylerdim. Kendi duygularını anlatma biçimiyle, benim duygularımı da anlatırdı bana.

Böyle böyle bir bahar gecesini bütünüyle heba ettim. Dolanıp durarak, tereddüt ederek, geri dönerek; tomurcuklanan çiçeklerin açıp solduğunu, sonra ayaklar altında ezildiğini gördüm. Çiçek kokularını silip süpüren yağmur mevsiminin başladığı gün, Dam'ı bizim evin kapısının önünde dururken gördüm. Tıpkı bir önceki gece benim durduğum gibi duruyordu. Kapının karşısında dikilen Dam'ın içinden neler söylediğini çok iyi bildiğimden hem ferahladı hem de burkuldu içim.

●

Yeniden karşılaşmıştık ama on iki yaşlarındayken olduğu gibi olamazdı artık. El ele tutuşup yan yana uzanmak, sohbet edip sessizliği paylaşmak, fırsat buldukça birbirimize yapışıp oturmak, birbirimizin bedenine dokunmak, nereye gitsek hep birlikte olmak... Bunların hiçbiri mümkün değildi. Dokunup tanıdığım ellerdi, yüzdü bunlar ama eskisi gibi pervasızca elimi uzatamıyordum.

Dam'ın değiştiği ilk bakışta belliydi.

Memeleri, giysilerinin içine iki tane çikolata kaplamalı marşmelov koymuş gibi belirginleşmişti; kollarına, uyluklarına, kalçalarına et dolmuştu. Boynu incecik ve uzundu. Bir zamanlar küçücük bir su birikintisini andıran bedeni, şimdi yayılıp genişlemişti. *Regl oluyor mudur?* Merak ediyordum ama soramıyordum. Görüşemediğimiz zamanlardan çok, değişmiş bedeni aramıza tuhaf bir mesafe koyuyordu; garip bir çekingenlik çökmüştü üzerime.

Dam'ın gözlerine dosdoğru bakamıyordum bile.

O bir kadın olma yolunda ilerlerken, ben hep küçüktüm, zayıftım, güçsüzdüm. Futbolu da basketbolu da diğerleri kadar beceremezdim. Ama bisikleti iyi sürerdim. Yorulsam bile durmadan, uzun süre pedal çevirebilirdim.

Geceleri Dam'la buluşmak için çıktığımda annem nereye gittiğimi sorarsa ya hava alacağım deyip geçiştirir ya da hiç cevap vermezdim. Annemin Dam'la beni umursamaz bulması da yeniden iyi anlaşıyoruz sanması da kuşkuyla bakması da –bütün bu düşünceler ve bakışlar– hepsi canımı sıkıyordu. İnsanların bizim hakkımızdaki düşünceleri azıcık da olsa gerçeğe hep ters düşüyordu sanki.

Dam pek konuşmaz olmuştu. Konuştuğunda ise sözleri soğuk ve acımasız bir tını taşıyordu. Mesela okulun İngilizce öğretmeninin ne kadar harika olduğundan, o öğretmenle aramızda sadece on yıl fark bulunduğundan, öğretmenin özellikle ona sık sık okuma yaptırdığından ya da Hyoseok'un onu durmadan aradığından söz ediyordu.

Dam sık sık çok şişman olduğundan yakınmaya da başlamıştı.

Hiç de şişman değilsin, dediğimdeyse *üstümdekiler saklıyor sadece, bak burada ve burada ne kadar et var*, diye mırıldanıp uyluklarını ve karnını yoğururdu. Yazlık okul üniforması beyazdı; beyaz kumaşın altından sutyen askıları olduğu gibi görünürdü. Dikkatle bakınca modelini ve rengini bile seçebilirdim. Çıplak bacaklarını örten ince eteğine dalgın dalgın bakarken eteğin altında yalnızca külot mu var acaba diye düşünmeden edemezdim. Bazen Dam'ın kolu benim koluma değip geçerdi. O anlarda yaz olmasına rağmen tüylerim diken diken olurdu. Dam alışkanlıkla kısa saçlarını parmaklarıyla tarayıp atkuyruğu yaptığında, keskin bir ter ile belirsiz bir şampuan kokusu aynı anda yayılırdı. Tembelce bir eliyle kendini yelpazelerken kulağının arkasından süzülen ter damlaları, köprücükkemiğine kadar ağır ağır inerdi. Deniz canlıları gibi kaygan dudaklar... Henüz soyulmuş kestane gibi beyaz, sert ve nemli görünen bir ten...

Her şey pamuk ipliğine bağlıydı.

Dam'ın her sözü, her hareketi, beni rüzgârın savurduğu sarp bir uçurumun kenarına sürüklüyordu. Dam'ı her gördüğümde –hatta görmediğim zamanlarda bile– tenini hayal ediyordum. Yapmamam gerektiğini düşündükçe hayallerim daha da pervasızlaşıyordu. Gerçekte Dam'ın gözlerine bile doğru dürüst bakamazken, hayalimde onun bedeninde tatmadığım tek bir yer kalmamıştı. Arzu ve utanç içimde bir savaş veriyordu. Dam'ı görmek de acı vericiydi, görmemek de. Daha da yakın olmak istiyor ama ya gerçekten yakınlaşırsak diye korkuyordum. Dam'ın karşısındayken, kendime en çok dikkat etmem gereken anlar bunlardı.

Dam benden farklıydı. Sakin bir ovada yürüyüşe çıkmış gibi benimle buluşuyordu.

Bu durum içimi hem burkuyor hem de rahatlatıyordu.

O

Gu çok değişmişti.

Çocukluğuna göre daha az konuşuyor, sesi de daha kısık çıkıyordu; davranışları da nasıl desem, güdükleşmişti. Bedeni büyümüş ama iç dünyası ezilip büzülmüş gibiydi; geniş, kocaman bir resim kâğıdını iki elle buruşturup minicik bir top hâline getirmişlerdi sanki. Çocukken de çok girişken biri değildi ama gerektiğinde aklındakileri söylerdi. Şimdiyse bedeninin içine bir ses yalıtım duvarı çekilmişti sanki. O duvar dışarıdan gelen sesleri de pek içeri almıyor, içinden yükselen seslerin de dışarı yayılmasına izin vermiyordu. Böyle hissettiğim her seferinde içim acıyor, telaşa kapılıyordum.

Bana karşı böyle olmasa keşke.

Beni tehlikeli bir dünyaymışım gibi karşılamasa keşke.

Gu'yla yeniden görüşmeye başladığımı gören teyzem, bunun çok iyi bir şey olduğunu söyleyip türlü nasihatler sıraladı. Artık eskisi gibi yapış yapış birlikte olmamamız gerektiğini söyledi. *Tamam*, dedi, *arada bir öpücük olabilir ama sizin yaşınızdayken bir öpücükten sonra dizgini kopmuş taylara dönüşme ihtimaliniz çok yüksek.* Elbette bunun olmaması gerektiğini ama olur da dizginlerim koparsa derhal ona söylemem gerektiğini ekledi. Teyzemin neyi dert ettiğini bilmiyor değildim; bu, benim de derdimdi. Gerçi onun kaygısının tam tersiydi

benimkisi. Gu neredeyse tam bir rahip gibi davranıyordu. Ben elini tutmak istiyordum ama Gu hiç açık kapı bırakmıyordu. Omzuna yaslanmak, koluna girmek istiyordum. Öpücük ise... çok uzak bir konuydu. Gece göğündeki yıldızlar kadar uzak, bilinmez bir diyar.

Teyzem aslında hiçbir şey bilmiyordu.

Nedense ona karşı huysuzlandım. Gu'yla aramızda ne olursa olsun, bunu asla teyzeme anlatmamaya karar verdim. Her zaman, her yerde, tüm evrende yalnızca ikimizin bildiği bir sır olarak kalacaktı bu. Gu'yla ben öyle bir bağa sahiptik. Oysa Gu'nun böyle bir sır yaratma niyeti hiç yok gibiydi; teyzemse bir sırrım olduğundan şüpheleniyordu... Nedense gururum incindi. Bu yüzden Gu'yu kıskandıracak sözleri kayıtsızca ağzımdan kaçırdığım da oldu. Onun incinmesini istemiyordum ama incinmemesini de özellikle istemiyordum. Bilmiyorum. O zamanlar içim karmakarışıktı.

Ortaokulu bitirdiğimiz yıl, çıkmaz bir sokakta ilk hamleyi ben yaptım. Dizilerde gördüğüm gibi yumuşak bir öpücük kondurmak istemiştim ama... farkına varmadan Gu'nun dudaklarını neredeyse ısırıp koparacaktım. Bir, iki adım geri çekildi; duvar yüzünden daha fazla kaçamayınca yavaş yavaş yere çöktü. Ben de onunla birlikte çömelip yeniden dudaklarına kapandım. Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum. Birbirimizin dilini, dudaklarını, dişlerini keşfederken Gu acıyla mırıldandı. Dudaklarının acıdığını sandım. Benim de acıyordu çünkü. Acıması hoşuma da gidiyordu. Dudaklarımızı o kadar hırpalamıştık ki ağzıma kan tadı gelmişti. Parmağımla Gu'nun dudaklarını usulca okşadım. Gu, *hayır, orası değil*, diyerek kendini toparlamaya çalışırken sonunda ayağa kalktı. O zamanlar sertleşmenin ne olduğunu hiç bilmiyordum. Bir penisin bu kadar sert ve büyük olabileceğini hayal bile etmemiştim. Sertleşmeyi ancak liseye geçince somut olarak öğrendim; o zaman, o geç kış gecesinde Gu'nun

acıdığını söylediği yerin orası olup olmadığını ancak sonradan tahmin edebildim.

Sonunda, geç de olsa vardığım bu farkındalığı onunla paylaştım.

Kıkırdamalarım, onun neredeyse hiç dirençle karşılaşmadan içime girmesiyle kısa sürede iniltilere dönüştü. Birbirimizden başka kimsemiz olmadığını çok iyi bildiğimiz hâlde, yavaş yavaş sevişebileceğimiz kadar geniş bir zaman ve mekânın içindeyken bile sık sık acele ederdik. Az sonra bölünecekmiş, ayrılacakmışız gibi telaşa kapılırdık. Güçbela pantolonları indirip bacakları açar, hemen birleşirdik. Giysilerimizi çıkarırken kıvranır gibi hareket ederdik. Dudakları bulamayınca burun ve yanakları emerdik, dişlerimiz sık sık çarpışırdı. Çığlık atacak kadar birbirimizi sıkıştırır, ezerdik. Duvar ile zemin arasındaki sınır da yoktu, benim bedenim ile onun bedeninin arasında bir ayrım da.

İlk öpücük deneyimini yaşadığımız o geç kış gecesi de, o kış gecesini hatırlayarak seviştiğimiz yirmili yaşlarımızdan bir gece de, birlikte geçirdiğimiz onca gece de tüm evrende yalnızca bizim bildiğimiz bir sırdı. Ve şimdi artık, yalnızca benim bildiğim bir sır.

●

Hayattayken, kilo verdiğimde önce bacaklarımdan giderdi et. Uyluklarımla baldırlarımın kalınlığı neredeyse aynı olurdu. O bacakları küçük elleriyle yoğurup durur, böyle zayıflamama üzülüyormuş gibi dudaklarını büzerek söylenirdi. Erkeğin uylukları dolgun olmalı diye de beni azarlardı bazen. Dam, başını uyluklarıma yaslayarak uzanmayı severdi. Öyle uzanır, burnunu karnıma gömüp derin derin koklardı. Bazen cinsel organımı yalardı. Sevişirken de uyluklarımın üzerine oturur, iki kolu ve iki bacağıyla gövdemi sımsıkı sarardı. O pozisyon aslında pek iyi sayılmazdı ama Dam'ın dimdik bedenini, belini, uzun boynunun daha da uzayışını net bir şekilde görebildiğim için hoşuma giderdi. Bedenlerimizin birbirine dolanıp yek bir beden gibi görünmesi, o çırpınışın hem baş döndürücü hem de acıklı oluşu... Kucağımda çocuk gibi sevinen Dam'a bakarken, onun bütünüyle beni hissetmesini isterdim. Yalnızca benim üzerimde yaşasın isterdim.

Şimdiyse ağlıyor. Dam ağlayarak beni yiyor. Bunun gözyaşı mı, kan mı, sızıntı mı olduğunu bilmiyorum. Buna sadece ağlamak denebilir mi? Dam şu an ağladığını biliyor mu? Benim gördüğümü, duyduğumu, hissettiğimi biliyor mu? Ölünce her şey biter sanmıştım; oysa beden orada öylece duruyor, yürek hâlâ bana yapışık. Keşke o ağır bedeni ben alabilsem de bu yüreği Dam'a bırakabilsem. Keşke bu yüreği de sen yesen. Ben

de biliyorum. O berrak ve biraz da tuhaf ilk öpücüğümüzü, o kış gecesini hatırladığımız başka bir geceyi, hepsini biliyorum. Seni, bambaşka bir evrende, eksiksiz hatırlıyorum.

Burada yapabildiğim tek şey bu çünkü: Hatırlamak.

Bu hatıralar benim geleceğim.

Hatırlarım sensin.

Sen benim geleceğimsin.

O

Gu on yedi yaşına girer girmez çalışmaya başladı. Ben gece etüdünü bitirince doğruca Gu'nun çalıştığı fabrikaya gider, onu beklerdim. Kimi zaman daha ben varır varmaz Gu çıkardı, kimi zamansa bir saatten fazla beklemem gerekirdi.

Ama bekleyiş aslında fabrika kapısının önünde değil, Gu'yla ayrıldığımız anda başlardı.

Yemek yerken de uyurken de okuldayken de durmadan Gu'yu beklerdim. Ne zaman buluşacağımız belliydi, o vakit gelmeden görüşemeyeceğimizi de çok iyi biliyordum; yine de yüreğim hep tetikteydi. Beş dakika, otuz dakika, bir saat değil, bütün gün bekliyormuşum gibi hissederdim. Hatta Gu'yla birlikteyken bile onu bekliyor gibiydim; Gu beni beklerken de ben yine Gu'yu bekliyor gibi hissederdim.

Sevmek, karşındakini sonsuza kadar beklemek miydi?
Gu ölmüş olmasına rağmen ben hâlâ onu bekliyorum.
Acaba Gu da beni bekliyor muydu?

O zamanlar öyle görünmüyordu. Gu çok yoğundu. Şafak vakti şehir merkezindeki büyük bir manavdan sebze alıp düzenleme işi yapardı. Gündüzleri okula gitmesi gerekiyordu, akşamdan

gece yarısına kadar da fabrikada çalışırdı. Fabrikada üretilen malları kocaman kamyonlara yükleyip indirme işlerine, her türlü angaryaya koştururdu. Hafta sonları iki ayrı markette, gece gündüz çalışırdı. Böyle bir hayat sürdürülebilir mi diye düşünürdüm ama Gu sürdürüyordu. Fabrikadan çıkıp eve döndüğü yirmi dakikalık yol, bize kalan tek zamandı. Pek çok gece fabrikanın demir kapısının önünde durur, bisikletini sürerek çıkacak Gu'yu beklerdim. Beklerken Gu mutlaka ortaya çıkar, ben de sonunda gülümserdim. Gu bisikleti sürer, ben arkasına oturur, belini sımsıkı sarardım. *Yoruluyor musun?* diye sorardım. Gu, *iyiyim*, derdi. Bu sözü o kadar çok söylerdi ki onu yasaklı kelime ilan etmiştim.

En çok ne zor geliyor diye sorardım. Gu, markette çalışmanın istemediği iş olduğunu söylerdi. Diğerlerine göre bedeni daha az yoruluyordu ama bedeni az yorulunca kafasında düşünceler çoğalıyordu. O düşünceleri çağıran ve ele geçiren duygular çoğunlukla kaygı ve huzursuzluktu. Paraya doğrudan dokunmaktan da hoşlanmadığını söylerdi. Müşterinin dolup taştığı saatlerde çişini tutarak satış yapan kişinin kendisi olduğunu ama kasa sayımı yapılınca ortadaki paranın tamamının patrona ait olduğunu, kendisine düşeninse onun onda biri bile olmadığını düşününce içinin tuhaf biçimde burkulduğunu hissedermiş. Ağır yükler taşıyıp bedenini kullandığı işlerdeyse kafası sakinleştiği için rahat eder ama zamanın çok hızlı geçmesinden endişe duyarmış.

–Zor işlerde zamanın çabuk geçmesi iyi değil mi?

–Bu hızla benim hayatım da akıp gidiyor diye düşününce... biraz korkutuyor.

Gu tereddütle böyle cevap verdi. Bir süre sonra şöyle ekledi:

–Böyle böyle bir anda yaşlanıvermek mümkün gibi geliyor.

–Öyle olmayacak. Asla.

Tereddüt etmemeliydim; o nedenle hemen karşılık verdim.

Ama bir insan kendini erkenden ölüme sürükleyebilir. Bunu şimdi fark ediyorum.

–Çalışmaktan nefret etmiyorum ama her şeyi bırakıp sadece çalışmak da istemiyorum. Sonsuza kadar böyle yaşamak istemiyorum.

Gu'nun sesinde hiç güç yoktu. Öyle yaşamaktan çok, öyle bir hayata sürüklenmekten korkuyor gibiydi.

–Merak etme. Şimdilik böyle. Büyüyünce her şey iyi olacak.

İyi sözünü yasaklamıştım ama nedense en çok ben kullanıyordum.

Yanlış bir şey mi söyledim?

Böyle bir kesinliği ağzımdan bu kadar kolayca çıkarmamalı mıydım?

Ama o sözlerden başka ne söyleyebilirdim ki?

Gu dünyaya bakarken benim onun sırtına bakarak konuştuğumuz şeylerdi bunlar. *Öyle bir hayat istemiyorum. O insanlar gibi olmayacağız.* Bu sözler Gu'ya teselli verdi mi? Bana vermedi. Çünkü mutsuz bir geleceği hayal etmeye ne müsaittim ne de buna vaktim vardı. Gu'nun bedenini kollarıma alıp başımı sırtına dayadığım o an, bana yetiyordu. Başka bir teselliye ihtiyacım yoktu.

●

Mutluluğumuz bizi kedere sürükledi.

Noma bizden altı yaş küçüktü. Kurstan çıkınca annesiyle babasını görmek için doğruca fabrikaya gelirdi. Eve bile uğramaz, doğrudan fabrikaya gelir; fabrikanın bir köşesindeki küçük ofise çantasını bırakır, orada ödevini yapar, yemeğini yer, sobada ellerini ısıtırdı. Noma'nın annesi ile babasının gündüz ve gece vardiyaları bazen çakışır, bazen de birbirine ters düşerdi. Fabrikadaki yetişkinler Noma'yı özel olarak sevimli bulup kollamazlardı. Ama rahatsız da olmazlardı. Ofisin bir köşesinde okul çantasını yayıp kedi gibi kendi dünyasını kurmuş Noma'ya şöyle bir göz atarken, kursta olan ya da büyükannesiyle kalan veya kardeşleriyle televizyon izleyen çocuklarını düşünürlerdi. Herkesin içinde farklı bir duygu kabarırdı belki ama makinenin başına geçtiklerinde o duyguları unutmak zorundaydılar. Soğukkanlılıkla dönen makinelerin önünde hangi duyguyu taşırsan taşı, tehlikeliydi çünkü. Kaza bir anda olur, geçim bir çırpıda darmadağın olurdu.

Noma'nın anne ve babası, çocuklarının fabrika çalışanlarına engel olmasından korkup onu birkaç kez gelmemesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Noma dinlemedi. *Sessiz olurum. Kımıldamam. Söz. Yaramazlık yapmam.* Yetişkinler anlam yüklemeden ona baktıklarında bile Noma, biri tembihlemiş gibi, usulca böyle söylerdi.

–Burayı seviyor musun?

Noma bana sessizce baktı, sonra başıyla onayladı. Çevreyi kollayarak verilmiş bir tepki gibiydi. Yüzümü biraz daha kayıtsızlaştırıp, *Nesi hoşuna gidiyor?* diye sordum. Noma uzun bir sessizlikten sonra şöyle cevap verdi:

–Çocuklar yok.

–Çocuk derken? Hangi çocuklar? Arkadaşların mı?

Noma cevap vermeden çantasını açıp test kitabını çıkardı. Açık sayfaların sağ köşelerinde küçük çizimler vardı. Sayfalar hızlıca çevrilse hareket ediyormuş gibi olacaktı. Kitaba bakmak istedim; sol elimle sırtından tuttum, sağ başparmağımla sayfaları hızla çevirdim.

Bir çocuk başını eğmiş hâlde yavaş yavaş sağ kolunu kaldırıyordu.

Yumruğunu sıkmış eli yüzüne kadar çıkıyordu.

Yumruğunu bozmadan başparmağını dimdik kaldırıyordu.

Kafasından daha büyük bir yumruk, göğe uzanan bir parmak.

Son resimde istemsizce güldüm. Noma da sadece dudaklarını hafifçe kımıldatarak gülümsedi.

Annesi ve babası gece geç saate kadar çalıştığında Noma'yı ben eve bırakırdım. Yolda ona bisiklete binmeyi öğretirdim. Noma birkaç kez bile düşmeden hemen öğrendi. Bisiklet sürmeyi öğrenince, bisikleti Noma'ya bırakır, Dam'la yan yana yürürdük. Bazen bisikleti ben elimle iterdim, Dam ile Noma da el ele yürürlerdi. Öyle yürürken bisiklet de canlıymış hisssederdim. Tek başına bile tangır tungur ilerleyecekmiş gibi. Gerçekten olur mu diye merak edip bisikleti bıraktığım olurdu. Bisiklet hemen yan yatardı. Bunu birkaç günde bir yapardık. Bisiklet her seferinde düşer, biz de aptalca gülerdik.

Noma her yeni test kitabı aldığında, köşelerine hareketli resimler çizerdi. Ben onun kitabı bir an önce bitirmesini beklerdim. İki gözün yavaş yavaş tuhaf bir şekle dönüşüp sonun-

da "ne bakıyorsun" yazısına dönüşmesiyle biten bir resim. Hediye kutusunun kurdelesi çözülüp kapağı açılınca içinden kıvrıla kıvrıla dışkının fışkırdığı bir resim. Güneşin, ayın ve yıldızın buluşup saat ibrelerine dönüştüğü, sonra o saatin mum gibi eriyip yok olduğu bir resim. Bir adamın kulağını karıştırıp içinden dışkı, bıçak, çiçek ve en sonunda tak diye bir elmas çıkardığı resim... Bir erkek ve kadının, yanlarında bir çocuk ve bir bisiklet ile giderek uzaklaşıp küçüldüğü, sonunda dört yıldız olduğu bir resim de aklımda kalanlardan.

Birlikte yürüdüğümüz gece yolları sessiz ve sıcaktı. Dam'la yürümek de güzeldi ama aramızda Noma olduğunda tuhaf bir güven duygusu eklenirdi. Gerginlik diner, garip bir şekilde korunuyormuş gibi hissederdim. Herkesin herkesi koruduğu bir his. Karanlık gecenin bizi sarıp sarmalaması gibi. Sadece birlikte olmak bile insanı daha iyi biri yapıyormuş gibiydi. Yazın yürürken birer dondurma alırdık, kışın balık şeklinde tatlı... Bahar ve sonbaharda çiçeklere, yapraklara, gece rüzgârına kapılırdık, bir şeyler almak aklımıza bile gelmezdi. Noma'nın eve girip kapıyı kilitleyişini duyduktan sonra Dam'ı da öperek uğurlar, yarın görüşürüz derdim. Eve dönüp üstünkörü yıkanıp uzandığımda kalkmama dört beş saat kalmış olurdu. Bedenim yorgun, geleceğim darmaduman görünse de yüreğimin bir köşesinde asla bozulmayacak sıcacık bir kâse pirinç taşıyormuşum gibi hissederdim.

–Büyüyünce ne olacaksın?

Kendi kendime sormaktan korktuğumu bir gün Noma'ya sordum.

–Ağabey, *sen* büyüyünce ne olacaksın?

Noma zeki bir karşılıkla sordu.

–Önce sen söyle bakayım.

Korkakça, cevabı erteledim.

–Ben büyüyünce iyi bir baba olacağım.

–İyi bir baba mı?
–Evet. Dünyadaki en iyi baba.
–Dünyadaki en iyi baba nasıl oluyor?
Noma kendinden emin bir ifadeyle cevap verdi:
–Dünyadaki en iyi koca, dünyadaki en iyi baba olur.
–Bunu annen mi söyledi?
Noma çantasını karıştırıp lafı başka yere çekti.
Bizim Noma'mız. Dünyadaki en iyi çocuk.

O

O gün Noma bisiklete binmişti, ben ve Gu ise yan yana yürüyorduk.

Noma, bisikletin gidonunu sağa sola sallayıp pedalları ileri geri çevirerek bizim yürüyüş hızımıza ayak uyduruyordu. Kış gecesiydi; ellerimizin, ayaklarımızın ucu ve yüzümüz çok üşüyordu. Noma bir yıl içinde neredeyse bir karış uzamıştı. Gu'yla ben ise neredeyse aynı kalmıştık. Noma yeni bir test kitabı aldığını söyledi. Kış tatili ödevi olarak hepsini çözmesi gerekiyormuş. Soru kitabına çizdiği resimler yüzünden öğretmeninden dayak yediğini anlattı. Yine resim çizeceğini ama onları sadece Gu'yla bana göstereceğini, okul açılmadan önce de hepsini sileceğini söyledi. Silinecek resimleri düşününce içim acıdı, canım sıkıldı. Ne tür resimler çizeceğini sordum. *Nasıl olsa sileceğim için bu sefer seksi resimler çizmeyi düşünüyorum*, diye cevap verdi. Noma'nın seksilikten ne anladığını merak ettim ama kısa süre sonra bunun benim kafamdakiyle çok da farklı olmayacağını düşündüm.

–Abla, ağabeyi ne zamandan beri seviyorsun?

–Senden daha küçükken.

–Nasıl yakınlaştınız?

–Öyle, kendiliğinden yakınlaştık.

–Kendiliğinden nasıl?

Noma hızını fazla düşürünce bisiklet sağa doğru sendeledi. Ben irkildim ama Gu ile Noma irkilmediler.

–İstersen ben iteyim seni?

Noma, Gu'nun teklifini görmezden geldi.

–Ortaokula geçince babam bisiklet alacak.

Ortaokulda erkek çocukların çoğu okula bisikletle gider gelirdi. Evleri ne kadar yakın olursa olsun böyleydi. Sahanın bir köşesinde yüzlerce bisiklet, beş çizgili nota kâğıdındaki sıkışık notalar gibi dizili dururdu. *Bisikletim olunca onunla çok uzağa gideceğim. Denizin olduğu yere kadar gideceğim,* diye ekledi Noma. *Bunları biraz daha büyüyünce yaparsın,* diye öğüt verdi Gu, Noma'nın sırtını okşayarak.

–Ama kendiliğinden yakınlaşmak için ne yapmak gerekir?

Noma'nın soruları bitmemişti.

Birini seviyorsan o kişinin de senin kalbini bilmemesinin mümkün olmadığını söylemek üzereyken vazgeçtim.

–Siz sevgilisiniz, değil mi?

Gu'yla ben muğlak bir gülümsemeyle karşılık verdik. Biz, sevgili olmak kelimesini doldurup taşıran, kelimenin kendisini görünmez kılan bir ilişkideydik.

–Bizim sınıfta da sevgili olanlar var.

O zamanlar Gu'yla beni alaya alan çocukları düşündüm. Onlardan bir erkek çocukla mezuniyetten sonra da ara sıra haberleşmiştik.

–Ama onlar sizin gibi değil. Salaklar biraz.

Bisiklet bu kez sola doğru sendeledi. Düşmek üzere olan gidonu Gu tuttu.

–Peki sen kiminle salaklaşmak istersin?

Gu şaka yapmıştı ama Noma'nın yüzü birden ciddileşti.

–Öyle bir şey değil. Sadece bana karşı nazik olsun istiyorum.

Gu'yla ben gidonu birer yanından tutmuşken Noma iki kolunu serbest bırakıp yalnızca pedalları çevirdi.

–O zaman sana iyi davranabilirim.

Her şey apaçık ortadaydı. Noma ilk aşkına tutulmuştu.

Balık şeklinde tatlılar satan seyyar tezgâh göründü. Genelde kapanmaya yakın oraya uğrardık. Bazen elde kalan balık tatlılarının hepsini ikram ederlerdi, bazen de hiç kalmamış olurdu. Tezgâhı görünce kaç tane tatlı kaldığına dair bahis tutardık. *Üç tane*, dedi Noma. *Bence de*, dedi Gu. *Bugün hiç yoktur*, dedim ben de.

Gerçekten de yoktu. Ama birkaç balık ezmesi kalmıştı. *Yarın mutlaka balık şeklinde tatlıdan yemek istiyorum. Çok yemek istiyorum*, diye mırıldandı Noma, balık ezmesini yerken. Gu, ezmenin suyundan bir bardağa doldurup Noma'ya verdi. Ben bir peçete koparıp Noma'nın ağzını sildim. *Teşekkür ederim*, dedi Noma. Bu teşekkür bana tuhaf bir şekilde çok yeni, çok taze geldi. Hesabı ödeyip tezgâhtan çıkarken Gu'nun eline bulaşmış soya sosunu ağzımla şapırdatarak yaladım. Gu utangaçça güldü. Birbirimize bakıp birkaç şey söyledik. Büyük ihtimalle son derece anlamsız bir şakaydı. Noma, arkasına dönmüş izlerken sol ayağını bisikletin pedalına koydu, sağ bacağını sele üzerinden atıp süzülür gibi ilerledi. En azından ben öyle hatırlıyorum. Yer ikiye ayrılıyormuş gibi hissettiren, gök gürültüsünü andıran bir gürültünün ardından, Noma havaya savruldu.

Bir yıl içinde neredeyse bir karış uzamıştı ama yine de Noma çok küçüktü. O kadar küçüktü ki koca kamyonun içinden görünmedi bile; o kadar hafifti ki çok uzaklara savruldu.

Acaba balık ezmesini daha yavaş mı yemeliydik. Balık şeklinde tatlı yokken oradan basıp gitmeli miydik? Balık şeklinde tatlı neden yoktu? O tatlılar olsaydı kaza olmazdı belki. Bisikleti Noma'ya bırakmamalı mıydık? Ona bisiklet sürmeyi hiç öğretmemeli miydik? Ne yapmalıydık, nasıl yapmalıydık? Noma ölmeyebilirdi; Noma böyle ölmek için çok küçüktü,

Noma'nın ölmemesi çok daha doğal bir ihtimalken, buna rağmen neden öldü? Noma'nın ölümüne en yakından tanıklık etmiş olmama rağmen, uzun süre kendime bu soruları sormak zorunda kaldım. Başka bir sebebe ihtiyacım vardı. Emniyet şeridi olmayan iki şeritli bir yolda kamyonun saatte seksen kilometre hızla gitmesi, yaya yolu olmaması, etrafın karanlık olması, kış ortasında yolun buz tutup kayganlaşması, geç bir saat olduğu için kamyon şoförünün yorgun olması, Noma'nın çok küçük ve hafif olması mantıklı gerekçeler değil; o anda kamyonun neden oradan geçtiği, bizim neden saçma sapan şakalar yaptığımız, Noma'nın neden bisiklete bindiği,

Neden Noma olduğu,

Neden ölmesi gerektiği,

Ancak Tanrı'nın cevaplayabileceği türden bir sebep.

○

Şimdi karşılaşmışlar mıdır acaba? Gu, Noma'nın yeni test kitabının bir köşesine çizilmiş o seksi resimlerini görmüş müdür? Bensiz o resimlere bakarak kıs kıs gülüyorlar mıdır? İnsan ölünce gerçekten buluşabilir mi? Eğer öyleyse, ben seve seve ölürüm. Geçen yıl, Gu daha da kırsala gitmek istemişti. *Polisin de memurun da kameranın da olmadığı bir dağ köyüne gidelim.* Yıldırım çarpmış yaşlı bir ağacı andıran bir kulübede, kara bir sincap gibi yaşamamız gerektiğini söylemişti. *Yeryüzüne mümkün olduğunca az inelim, yalnızca o yaşlı ağacın içinde, üzerinde yaşayalım; o zaman kimse bizim insan olduğumuzu anlamaz,* demişti. Ben, insanın ne olduğunu düşündüm. İnsan muamelesi görebilmek için canhıraş çabaladığım günleri hatırladım. Demek ki Gu artık insan olmaktan bütünüyle vazgeçmek istiyordu. İnsandan ziyade yaşlı bir ağaç ya da bir sincap olmak istiyordu. Evet, belki de böylesi daha iyiydi. İnsan muamelesi görmek için bir ömür kavga etmektense burada bırakıp bir sincaba dönüşmek daha iyi olabilirdi. Ben de isteyerek kabul ettim. *İnsan olmayalım, başka bir şeye dönüşelim*, dedim.

O zaman da kırsaldaydık. Ortasında küçük bir şehir bulunan, etrafı onlarca kasaba ve köyle çevrili bir bölgeydi. Küçük bir pansiyonda aylık kira vererek yaşıyor, özgeçmişe ya da kimliğe gerek olmayan işlerde çalışıyorduk. Çoğu günlük yevmiyeli işlerdi; biz de o yevmiyeden artırıp avuçiçi kadar

küçük bir cüzdana koymaya uğraşıyorduk. O cüzdanı ben taşıyordum. Çünkü Gu o zaman, her an nasıl ortadan kaybolacağı ya da yakalanacağı belli olmayan bir durumdaydı. Gu'nun cebinde cüzdan ya da telefon yerine, taş gibi bir yumruk vardı. On altı on yedi yaşlarından beri her gün yük taşıyan Gu'nun kol kasları, ustalıkla yontulmuş bir kurşunkalem gibi mükemmeldi. O günlerde, elimi sımsıkı tutup yönümü tayin eden Gu'nun eli ve kolu. Onları kemirir gibi yerken neredeyse delirmiştim. Tamamen delirmemek için kendimi tokatladım. Yanaklarımı, gözlerimi, kollarımı bacaklarımı dövdüm. Ne yediğimi açık seçik görebilmek için. Unutmamak için.

○

Noma'yı kaybettikten sonra bir süre birbirimizden kaçındık.

Karşılaştığımızda birbirimizin gözlerinin içine bile doğru dürüst bakamıyorduk. Ne gülebiliyor ne ağlayabiliyorduk, tek bir söz dahi edemiyorduk. Gu'nun kalbinde de benimkine benzeyen bir oyuk açılmıştı. O oyuğu biliyormuş gibi yapmak da teselli etmek de mümkün değildi. Sadece uzaktan seyretmek bile dayanılmazdı.

Birlikteyken hiçbir şey yapamıyorduk.

İnsanlar zor zamanlarda birbirine daha çok sahip çıkmak, birbirini teselli etmek ve birlikte dayanmak gerektiğini söylerlerdi ama biz bunu yapamıyorduk. Noma gözlerimizin önünde ölmüştü. Bu zor bir şey değildi. Zor kelimesi buna yetmezdi.

–Gu da ne kadar acı çekiyordur.

Bir gün teyzem Gu'dan söz açmıştı.

–Sen olmasan onun kalbini kim anlayacak?

İşte bu yüzden Gu'yla görüşemeyeceğimi düşündüm. Gu'yu görürsem kendimi görecektim, Noma'yı görecektim. Gu da öyle hissedecekti. Gu'nun bana bakarken acı çektiğini görmek istemiyordum. Onun acısının bir parçası olmak istemiyordum.

Zamana ihtiyacım olduğunu düşündüm.

Gözlerimi açsam da kapasam da gözümün önünde durmadan tekrar eden o kazanın, biraz olsun silikleşeceği kadar za-

mana; bitmeyen kâbusların seyrek kâbuslara dönüşeceği kadar zamana. O kadar zaman geçince, yeniden fabrikanın önünde Kuzey Yıldızı'nı arayıp Gu'yu bekleyeceğime inanıyordum. Çünkü Gu'yla ben öyleydik. Ayrılamazdık. Buna dair içimde bir kesinlik vardı. Düşünüp taşınarak ulaştığım bir sonuç değildi bu. Çocukluğumun bir gününde, kendiliğinden fark etmiştim. *Seninle ben, ölünceye kadar birlikte olacağız. Birlikte olmasak bile birlikte olacağız.* Çocukken zamanımızın büyük kısmını beraber geçirirken, aynı şeylere bakmış, aynı şeyleri duymuş, benzer duyguları paylaşmıştık. Kötü şeyleri de iyi şeyleri de utanç verici şeyleri de birlikte yapmıştık. Böyle böyle, kalplerimizde birbirine benzeyen bir boşluk oluşmuştu ve ayrı düştüğümüzde bile aynı titreşimi yaratıyordu.

İlk tanıştığımızda Gu'yla ben farklı varlıklardık.

Birlikte olduğumuz günlerden birinde, Gu'yla arama yapışkan ve yoğun bir duygudan tek bir damla düştü. Köşeli yanlarımızı dolduran bir yapboz parçası gibi, iki kemik arasındaki kıkırdak gibi, o duygu çok yavaş büyüyerek Gu'nun ve benim sivri, eksik yanlarımıza kendini uydurdu ve bir gün tam yerine oturdu.

Seninle ben, ölünceye kadar birlikte olacağız.

Birlikte olmasak bile birlikte olacağız.

Buna ne demeliydi? Aşk demek mümkün değildi ama aşka en yakın duyguydu. Hem bedenimize hem ruhumuza yapışmıştı ve öldükten sonra bile yok olmayacaktı.

Bir süre, bu kesinlikle Gu'yu bekledim.

Bir süre daha, teyzemin sözlerini tekrar ederek Gu'yu bekledim.

Her şey geçer.

Geçer, o kadar.

Ama o bir süre giderek uzadıkça, sonunda neyin geçmesini beklediğimi bile bilmez oldum.

Beklediğim şey Gu'yla geçen zaman mıydı, yoksa Gu'nun kendisi mi?

●

Jinju Abla bana "velet" derdi.

–Velet, ne diye bu kadar çalışıyorsun? Annen baban para vermiyor mu? Ne bu hâl? Harçlık mı biriktiriyorsun? Yoksa okul parası mı topluyorsun? Derslerine ne zaman çalışacaksın? Üniversiteye yetecek notların var mı? Tamam, anladım. Ye. Ye de git. Ye diyorum. İçeriyi de dağıttık zaten. Törenden artanlar bunlar. Eve gitsen aç karnına yatacaksın. Beden gücüyle çalışan adamın midesi boş kalmamalı. Sonra mahvolursun. Ben öyle mahvolan bir iki kişi mi gördüm sanıyorsun? Biraz içki ister misin? İçmeyi biliyorsun, değil mi?

Plastik kasanın üstüne, içinde haşlanmış et ve kimçi olan bir tabak koydu; sonra başka bir kasayı çekip karşıma oturdu. Yemiyorum demeye bile hâlim yoktu. Noma'dan sonra, gerçekten gerekmedikçe neredeyse hiç konuşmaz olmuştum. Çoğu insan beni öylece kendi hâlime bıraksa da abla bırakmıyordu. Durmadan laf atıyor, karışıyor, yemem için zorluyordu.

–Daha şimdiden görmüş geçirmiş ihtiyarlar gibi ağzını kapatıp kulaklarını tıkayıp yüzünü silip atarak yaşarsan ne olacak, velet? Ders çalışıyor musun bari? Sınıfta kaçıncısın? Yoksa dersleri tamamen mi saldın? Öyle değildir herhalde. En azından bir meslek yüksekokuluna gitmelisin. Olmazsa mes-

lek lisesi. Dur, otur şuraya. Bunların hepsi senin iyiliğin için. Bunları sana benden başka söyleyen var mı? Annenle baban mı söylüyor? Demiyorlar, değil mi? Onlar da şimdi kendi dertleriyle boğuşuyorlar. O yüzden yarın öbür gün üniversite sınavına girecek çocuk buralarda sürünüyor. Öyle değil mi?

Azarlarken ablanın elinde hep bir şey olurdu. Kimbap. Hamburger. Süt. Buharda pişmiş çörek. Mantı. Pirinç topları. Üzüm şırası. Kırmızı ginseng özü. Soğan suyu. İlk zamanlar yemiyordum. O da çıkardığım montun ya da çantanın üstüne bırakıp gidiyordu. Atmaya kıyamadığım için, mesai bitmeden doğru dürüst çiğnemeden az da olsa yerdim.

–Nasıl olsa yiyeceksin, soğumadan yesen daha iyi değil mi?

En sonunda, Jinju Abla yiyeceklerle geldiğinde, azarı işiterek oracıkta, sessizce yemeye başladım. Derken alışkanlıkla onu bekler, nihayetinde de her gece onun pişirdiği çorbayı içer oldum.

–Aslında gördüm ben.

Jinju Abla kimçi çorbasına soğuk pilavı karıştırıp bana uzatmıştı.

–O olaydan sonra her akşam seni izledim. Fabrikanın kapısından çıkar çıkmaz hıçkıra hıçkıra ağlayarak eve gidiyorsun. Velet dediğim çocuğun şiş gibi incelip gitmesini görmek de istemedim. Hiçbirini görmek istemedim, gözüme battı, sinirime dokundu. Azarlayayım diye başladım aslında.

Evet. Böyle bir şey olmuştu. Noma'ya. Bir çocuğa. Noma ölmüşken birinin bana acıması hoşuma gitmiyordu. Benim için endişelenmesi rahatsız ediciydi. Suç işliyormuşum gibi geliyordu.

–Her gün seni bekleyen kız bu aralar hiç görünmüyor. O nasıl? Başta kardeş sanmıştım sizi. Sevgiliydiniz, değil mi? Kaşığı bıraktım.

–Ye. Bitir. Ye, tamam. Konuşmayacağım.

Jinju Abla kaşığı yeniden elime tutuşturdu. Dam'ı düşünmek istemiyordum. Dam'ı dert etmek istemiyordum. Dam'la yürümek istiyordum. Dam'la yürümekten korkuyordum. Dam'ı görmek istiyordum. Dam'ı bir daha hiç görmek istemiyordum. Dam'ın karşısında hiçbir yüz ifadesi takınamıyordum. Ama bir daha ağlayacaksam, bu Dam'ın önünde olmalıydı. Yeniden güleceksem de yine onun önünde. Bu kadının karşısında değil.

Öyle olmaması gerektiğini düşündüm. Bu yüzden ne gülen ne ağlayan ne de cevap veren hâlime rağmen Jinju Abla inatla karışmaya devam etti. Henüz yeni otuzunu geçtiğini söyledi. Ama evlenip boşandığını da söyledi. Bir çocuğu olduğunu anlattı. Oğlanmış; babası alıp götürmüş. Evlenip boşanırken anne babasıyla da arası açılmış. Para kazanıp oğlunu geri alma gibi bir hayal kurmadığını söyledi. Ama ileride oğlu üniversiteye gidecek olursa, yurtdışına çıkarsa ya da evlenecek olursa, o zaman eline hatırı sayılır bir para sıkıştırmak istediğini anlattı. Noma'yı gördükçe kendi oğlunu düşündüğünü söyledi. Noma'yla ilgili bir şey duymak istemiyordum. Ama sustum, dinledim. Dinledikçe ağlamak istedim. Ama tuttum kendimi. Tutmam gereken çok şey vardı. Jinju Abla, içimde tuttuğum her şeyi soru işareti gibi sivri bir şişle durmadan yokladı. *Bundan sonra nasıl yaşayacaksın*, diye sordu.

O sorunun cevabını bile içime atarak yaşadım. Sorunun çağırdığı bütün duyguları bastırarak. Plan yapmak bile ağır geliyordu. Kafamda plan kurmaya kalktığımda bile sert bir para mezarına takılıp düşüyordum. Geleceğe dair kaslarım gevşek ve güçsüzdü. Geleceğim, çoktan açılmış bir bira gibiydi. Kokusu da alkolü de gazı da uçmuş, ılıklaşıp kalmış bir şişenin kapağını yeniden kapatıp hem başkalarına hem kendime bunun yeni olduğunu inatla söylemek gibi. Böyle yaşa-

maya mahkûm kalmaktan korktuğumu Dam'a bir keresinde söylemiştim. Asla öyle olmayacağını söylemişti bana. O sözler de bir şeyi bastırmaktı. Bastırarak konuşmak, bastırarak dinlemek. Bastırmak ya da bastırılmak. Evin çok borcu var. Annemle babam onları ödemekten başlarını kaldıramıyorlar. Ödemek için yine borca giriyorlar, sonra yine batıyorlar. Bunu Dam dışında birine bu kadar savunmasızca ilk defa söylüyordum. Nasıl borca girdiklerini sordu Jinju Abla.

–Bilmiyorum. Gözümü açtığımdan beri öyleler.

Böyle basit bir cevap değil, o anda gerçekten söylemek istediğim bir şey vardı.

Tam o sırada Jinju Abla karşımdaydı. Belki de karşımda olduğu için söylemek istedim. Artık dayanmak istemediğimi. Dayanmaktan nefret etmeye başladığımı. Bana soru sormamasını. Benim ne bilebileceğimi sandığını. Gerçekten çok çabaladığımı. Ama buranın, çok çalışmanın doğru cevap olduğu bir dünya olmadığını. Benden daha uzun yaşamış ama pek de yetişkin görünmeyen bu kadına bağırarak, öfkeyle patladım.

O

Akranlarım sınavlara hazırlanıyorlardı; okulun yalnızca bir diploma için basamak olduğuna dair yaygın inanca kapılmışlardı. Ben böyle bir düşünceyle liseye başlamamıştım. Notlarım idare ederdi. Öğretmenler hangi üniversiteye gideceğimle pek ilgilenmiyorlardı; teyzemse üniversiteye gitmenin şart olmadığını ama yine de gitmenin daha iyi olabileceğini söylüyordu. Üniversiteye gitmek benim seçimimdi ama gidip gitmemek de sanki iyi bir seçim değildi. O hâlde bunun gerçekten bir seçim olup olmadığı sorusu takıldı aklıma. Üniversiteye gidersem iki ila dört yıl boyunca işe girmek için gereken türlü belgeleri ve diplomanın kendisini edinirken aynı zamanda okul parasını kazanmam gerekecekti. Peki ondan sonra düzgün bir işe girebilecek miydim? Üniversite. Dil eğitimi. Not ortalaması. Yabancı dil sınavı. Sertifikalar. Özgeçmiş. Staj. Yüksek lisans. Doktora. Yirmili yaşlara gelince herkesin yaptığı söylenen bütün bunlar, bana çok uzak bir ülkenin hikâyesi gibi geliyordu. Sınavla başlayan her anlatı mutlaka iş bulmayla bitiyordu. Hangi yoldan gidersem hızlı para kazanırım sorusu. Hızlı ve düzenli kazanıp kazanamayacağım sorusu. Çoğu insan bunun cevabını arıyordu. Bir akranımdan, *sen hâlâ dünyayı bilmiyorsun*, sözünü duydum. *Öyle olmaz, çok zor, mantıklı değil, bu söylendiği kadar kolay değil...* Cümlelerinin çoğu böyle başlıyor ya da bitiyordu. Onları dinlemek bile beni derin bir güç-

süzlüğe sürüklüyordu. Henüz hiçbir şeye başlamamışken bile başarısızlık önceden kararlaştırılmış gibiydi; yapabileceğim şeyler sınırlıydı, o yüzden çoktan kaybetmiş gibiydim.

Bu tür konuşmaları dinlerken Noma'yı ve Gu'yu kısa süreliğine de olsa unutabiliyordum.

Noma ve Gu'dan bağımsız olarak da mutsuz olabiliyordum.

Tuhaftı. Noma ölmüşken, onun ölümünü unutabildiğim anlarda bile mutsuz olabilmem.

Gu'yla görüşemiyorken, bunun dışında da bir mutsuzluğa düşebilmem.

Tuhaf şeylerdi bunlar.

Bunun yerine teyzemi çok düşünmeye başladım.

Teyzem ne zamana kadar çalışıp bana sevgisini böyle göstermek zorundaydı? Kendimi bir yük gibi hissediyordum. Geleceğimi paraya bağladığımda ortaya çıkan sonuç buydu.

–Teyze, para kazanmak zor, değil mi?

–Hayat işte.

–Özür dilerim.

–Ne alaka şimdi bu özür?

–Hemşire mi olsam? Hemşire olunca hızlıca para kazanılıyormuş.

–Öyle de olsa en az üç dört yıl var önünde.

–Doğru. O zaman üniversiteye gitmesem mi?

–Sen üniversiteye gitsen de gitmesen de benim en az yirmi yıl daha çalışmam gerekecek.

–Niye?

–E ne yapayım, yan gelip yatayım mı?

–Daha az yorucu bir iş yapabilirsin.

–Başkası için para kazanılan her iş zordur. Kolay iş mi var?

–Özür dilerim.

–Sen niye özür diliyorsun?

–Seni yorduğum için.

–Dam?

–Hı?

–Bu yaşıma geldim, anne baba yok, koca yok, çocuk yok; senin varlığın bana yetiyor.

–Para kazanmaya başladığımda sana ben bakacağım teyze, söz.

–Güneydoğu Asya'ya gönderir misin mesela?

–Olur.

-Jeju'ya da gönderir misin?

–Tabii.

–Dağcılık kıyafetleri de alır mısın?

–Alırım tabii.

Derin bir nefes verdi.

–Gu bundan sonra nasıl yaşar bilmiyorum. Umarım borca girmez.

Cevap vermedim.

–Onun için endişeleniyorsun, değil mi?

Cevap vermedim.

–İşte en önemlisi o duygu. Onu kaybetmemek lazım.

–Endişe duymak mı?

–Evet, tatlım. O olmazsa insan dünyada kötülük yapmadan yaşayamaz.

–Bende şimdi ondan çok fazla var. Ama karmakarışık. Senin için, Gu için, kendim için, hepimizin geleceği için endişe duyuyorum. O yüzden dünya gözüme büsbütün çirkin görünüyor.

–Dam?

–Hı?

–Senin endişeni ben yüklenirim.

Nazikçe omzuma dokundu.

–Hadi yemek yiyelim. O çocuğun doğru dürüst yiyip yemediğini merak ediyorum.

–Ya aç geziyorsa?

–Hepimizin yemek yemeğe ihtiyacı var, değil mi?

Ben de Gu için endişeleniyordum. Beni bekliyormuş gibiydi. En azından sağlıklı olup olmadığını görmek istiyordum. Endişelerim giderek büyüdü ve kendi yaralarıma dair korkumu örtüp kapladı. Bir mutsuzluğun başka bir mutsuzluğu örtmesi gibi.

●

Jinju Abla'nın odası küçüktü ama sıcaktı. Çok haneli bir binanın ikinci katındaydı. O odada kimçi ya da mezgit çorbası içer, birlikte soju yuvarlardık. Herkes kendi şişesini kendi bardağına doldururdu. Televizyonu da radyosu da olmayan bir odaydı; üstelik hep gecenin geç saatleri olduğundan, neredeyse tam bir sessizlik hâkimdi. Yalnızca ara sıra başka bir odadan bir kadınla bir erkeğin kavga edişleri ya da birinin boğazını yırtarcasına popüler bir şarkıya eşlik edişi duyulurdu. Ablanın odasına gidip gelmeye başlayalı çok olmamıştı ki bir gece sabaha karşı iki buçuk sularında, sokağın en ucundan bir motosikletin yaklaşan sesi duyuldu. Gece yemek kuryesi ya da gazete dağıtıcısı olmalı diye düşündüm. Motosiklet yaklaştıkça bir şarkı da beraberinde gelmeye başladı. Çok güzel bir sesti. Kulak kabartınca bunun ne bir Kore şarkısı ne de bir pop şarkısı olduğunu fark ettim. *O adam hep aynı şarkıyı söylüyor*, dedi abla. Her gün hemen hemen aynı saatte motosikletle sokağın içinden geçerken aynı şarkıyı söylermiş. O kadar çok dinlemiş ki artık melodiyi ezberlemiş. Ne adını ne yüzünü bildiği biriydi bu ama her zamanki saatte şarkı duyulmazsa nedense içi huzursuz oluyor, ertesi gün şarkı yeniden duyulunca rahatlıyormuş. Sonra kendi kendine konuşur gibi ekledi:

–Muhtemelen, onu her gün merak eden ama hiç tanışmadığı bir kadının varlığından habersiz.

Jinju Abla'yla içip çoğu zaman oracıkta uyuyakaldığım için, sabaha karşı doğruca pazara çalışmaya gittiğim günler sıklaştı. Başlarda, bir şişe sojuyu bitirince hiç oyalanmadan ablanın odasından çıkardım. Ne olursa olsun eve gidip uyumaya niyetliydim. Ama bir gün, sarhoşlukla ve yorgunlukla yürüyüp yürüyüp evin önüne vardığımda, bizimkilerin odalarının ışığının yandığını gördüm. O saatte genelde ev zifiri karanlık olurdu; o günse ev aydınlıktı. O aydınlık pencereyi gördüğümde içeri girmek istemedim.

Para kazanmaya başladıktan sonra babam bazen soju ikram ederdi. Hiç o içkiden alıp içmedim. Babamın verdiği içkiyi içmek... bir kabulleniş tokalaşması gibi geliyordu bana. Bana devrettiği yükü kabul ettiğimi gösteren bir tokalaşma. Onu anladığımı söyleyen bir tokalaşma. Bizimkilere açık açık karşı geldiğim hiç olmamıştı. Sitem ettiğim ya da serzenişte bulunduğum da olmamıştı. Çalışmam gerekiyorsa çalıştım, para gerekiyorsa kazandım ve verdim. Onları sorumlu tutamazdım da. İkisinin de tembel yaşamadığını herkesten iyi bilirdim. Ama onları suçlamamak ile onları anlamak aynı şey değildi; bu yüzden babamla tokalaşmak istemiyordum. Babamın uzattığı içkiyi hevesle alıp içerken, *çok zorlanıyorsun, değil mi?* der gibi bir bakış fırlatmak istemiyordum. Ne suçlamak ne de anlamak... O çizgide durmak, bizimkilere karşı yapabileceğimin en iyisiydi bu.

Anne ve babamın ışığı yanan odalarına bakarak evin önünde bir süre dolandım, sonra yeniden Jinju Abla'nın evine gittim. O gün, o odada ilk kez onunla seks yaptım. Tekdüze bir seksti. Nasıl herkes kendi sojusunu kendi dolduruyorsa, herkes kendi üstünü kendi çıkardı. Abla sırtüstü uzanıp bacaklarını açtı, ben de bir an cinsel organına baktıktan sonra içine girdim. Egzersiz yapar gibi alt bedenimi hareket ettirdim, memelerini

birkaç kez kavradım, kısa sürede boşaldım. Ardından hemen uyuyakaldım. Sabaha karşı kısa bir an uyandım; işe gitme vakti gelmişti. Jinju Abla, bir gün önceden hazırladığı filiz çorbasına yumurta sarısı karıştırıp soğuk pilavla birlikte önüme koydu. Onu yavaş yavaş yedim ve odadan çıktım. Sabah işe giderken ilk kez sıcak bir çorbayla karnımı doyuruyordum. O sıcaklık hoştu ama aynı zamanda üzerime bir yük gibi de geliyordu.

Jinju Abla bana neden yaklaştı, bunu hiç düşünmedim değil. Neden bana yemek verdiğini, neden hikâyemi dinlediğini, neden tüm huylarımı kabullendiğini, neden benimle yattığını onun açısından düşünmeye çalıştım. *Gözümden düşüyordun, sinirime dokunuyordun; azarlamak istedim*, demişti. Ama bunların gerçek sebepler olmadığını anlamamak mümkün değildi. Yumuşak başlı, insanlarla kolay kaynaşan, üstelik minyon ve güzel biri olduğu için birlikte çalıştığı erkeklerden ona ilgi duyanlar vardı. Amir ara sıra ona görücü usulü tanışmalardan söz ederdi; gerçekten de böyle buluşmalara gitmişti. O zaman ben neden böyleydim? Neden her gece odasına gidiyor, onun verdiği yemeği yiyor, cinsel organımı bedenine sokuyordum? Neden ondan oral seks istiyor, çocuk gibi mızmızlanıp beni yıkamasını talep ediyordum? Neden ona dert yanıyor, neden onu suçluyordum? Eskiden de evi sevmezdim ama onun odasına girip çıkmaya başladıktan sonra eve gitmek daha da zorlaştı. Dünyaya duyduğum öfke yok değildi; fakat onunla tanışınca bu öfke daha da şiddetlendi. O yüzden, Jinju Abla'nın kalbinden önce kendi kalbimi anlamam gerekiyordu.

Kalbim... Kalbimi en iyi Dam bilir. İyi bilir, nokta atışı yapar. Dam'ı düşününce içime bir ağırlık çöktü. Kalbimi zar zor ayakta tutan vinç bozulmuş gibiydi. Dam, kalbimde başka bir kadının olduğunu biliyor olabilir miydi? Kalbimde... Jinju Abla mı vardı? Dam, ailemi de arkadaşlarımı da geçmişimi de karanlığımı da hatta Noma'yı da iyi bilir. Bilmekten öte,

bunların hepsini birlikte yaşadık. İşte bu yüzden Dam'la karşılaşmaktan korkuyordum. Dam'ın bana neden yaklaştığını hiç düşünmemiştim. Bana onun mu yaklaştığını, yoksa benim mi ona gittiğimi de düşünmemiştim. Aramızda sebebe yer yoktu. Ama ablayla birlikteyken, bazen boşluğa bakıp soruyordum: *Neden, neden biz? Sen ve ben, niçin böyleyiz?* Jinju Abla, kadın ve erkek arasındaki ilişkilerin bütünüyle zamanlamaya bağlı olduğuna inanıyordu. Doğruydu. Biz kadın ile erkektik. Bu tanım, Dam'la ilişkimizden çok, Jinju Abla ile ilişkimize yakışıyordu. Bu da beni daha çok karmaşaya sürüklüyordu. Bir sebebe ihtiyacım vardı ama sebep gerekiyorsa bu gerçekten aşk mıydı?

Dam'ı düşünmek acı veriyordu. Bizimkilerle yüz yüze gelmek de geleceğimi düşünmek de öyle. Acı çektikçe ablaya gidiyordum. Böyle olmayacağını bilerek onun odasına giriyor, artık yapmayacağıma yemin ederek o odadan çıkıyordum. Ve bu günler, üst üste yığılıp duruyordu.

○

Gu'nun bedenine bıçak değdiremezdim. Ateşe de veremezdim onu. Gu'nun bedeninden bir yemek de yapamazdım. Ölmüş olsa bile, o Gu'nun bedeniydi. Bayatlamış bir baekseolgi[1] gibi yavaş yavaş değişip bozuluyordu ama yine de kuşkusuz Gu'ydu. Yaşarken yaslandığım, dokunduğum, sarıldığım ve beni saran, yaladığım, emdiğim bedendi. *Güzelliği düşünüyorum.* Gu'nun bedeni küçük ve zayıftı; bu yüzden güzeldi. Bizim hayatımız her zaman güzel değildi. Ama mutlaka güzel anlar vardı. Güzellik, ancak birlikteyken mümkündü. Gu'ya dair her şeyi bilmem gerektiğine dair bir hırsım vardı; benim bilmediğim hiçbir şeyi başka kimsenin bilmemesi gerektiğini düşünürdüm. Benim anlayamadığım bir duyguyu Gu'nun tek başına taşımasından nefret ederdim. Kalbinden beni bir an bile silmesine katlanamazdım. Gu'nun sevinçlerinde ve coşkusunda da kederinde ve umutsuzluğunda da ben olmalıydım. Bu hırs yalnızca Gu'ya yönelmişti. *Dam,* demişti Gu, *Bizi hatırlayacak kimse yok. Bizim bizi hatırlamamız gerek.* Yirmi üç yaşımın baharına yakın bir zamandı. Gu, elinde tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi tutuyordu. O gün ilk kez birlikte fotoğraf çektik. Kare bir kâğıtta yüzümüz yan yana duruyordu.

---

1 Kore mutfağında beyaz pirincin öğütülüp buharda pişirilmesiyle yapılan, genellikle doğum ve yeni başlangıçlarda sunulan geleneksel bir yiyecek. –çn

O fotoğrafı bir muska gibi yanımda taşıdım. Beni hatırlayan birinin, bizi hatırlayan birinin yanımda olması... Bu düşünce bana inanılmaz iyi geliyordu. Değerliydi. Birlikte olduğumuz için kalbimizin gölgeleri bugünkünden daha solukken, benzer renkte duyguları fısıldayıp aynı yere bakarken, geceleri gece çiçeklerinin kokusuyla hep sarhoş olurduk.

Gu'nun bedeninin giderek çürümesine dayanamadığım için, bir parça bile bırakmadan onu yemeyi düşündüm. Etini dişlerimle koparırken, ateşe mi vermeliydim, denize mi savurmalıydım, diye yüzlerce, binlerce kez pişman oldum. Ama geri dönüş yoktu. Buna karar vermiştim; ne yasa ne silah ne de tanrı şu anki beni durdurabilirdi. Sadece Gu durdurabilirdi. Yalnızca Gu. Rüyama bile girip bana herhangi bir şey söylese... Bırak dese de olurdu, devam et dese de ya da sadece bakıp kalsa bile... Bir şey yapsa yeterdi. Dünyanın ölçütlerine göre ben deli bir kadınım. Bir psikopatım. İnsan değilim. Gu beni nasıl görürdü? Ben Gu'yu yiyorum. Beni suçlayabilir, hapsedebilir, öldürebilirsiniz. Hepsi olabilir. Ama ancak Gu'yu tamamen yedikten sonra. Bu cenazeyi kaldırdıktan sonra.

●

Jinju Abla'nın odasında, baharı sürgüleyip kilitleyen yağmurun sesini duydum.

En sıcak yaz gecelerini de o odada geçirdim.

O yılın ilk cırcırböceği sesini de orada işittim.

Odasında elliden fazla sivrisinek öldürdüm. Üç yüzü aşkın yumurta yemiş, yirmi koliden fazla soju içmişizdir herhâlde. Her hafta sonu oda temizliğine yardım ettim. Floresan lambayı değiştirdim, su sızdıran musluğu tamir ettim. Ocağı temizledim, plastik ayakkabılığı kurdum. Sarı çiçekler açan bir saksı aldık; bir ayda kuruttuk. Birlikte pazara gitmişliğimiz ya da yürüyüş yapmışlığımız yoktur. İnsan kalabalığına birlikte girmekten hoşlanmazdı. Fabrikadakiler aramızdaki ilişkiyi öğrenirse, onun için de benim için de iyi olmayacak dedikodular çıkardı kuşkusuz.

Çok içtiğimizde, önce birbirimize sevimli gelir, eşiği aşar aşmaz da vahşileşirdik. İçimizde birikmiş öfkeyi ve hoşnutsuzluğu karşımızdakine boca ederdik. Ayıkken birbirimizi iyi dinlerdik, sarhoşken sözlerimiz çarpardı bizi. Onun itirazları ve karşı çıkışları, bütün dünyanın reddi gibi gelirdi. Karşılıklı yakalamaca değil, pinpon oynuyormuşuz gibiydi; söyleneni karşılamaya değil, karşılık vermeye odaklanırdık. Jinju Abla dünyadan, insanlardan söz edip bana ders vermeye kalktığında patlar, odadan

fırlar çıkardım. Bildiğim ama bildiğimi belli etmek istemediğim sözler; paranın her şey olduğu gibi basmakalıp laflar, basmakalıp olduğu için can yakan sözler... Onu dinledikçe kendimi budala, aptal, sersem hissederdim. Ne parası ne bencilliği ne de hayali olan, dünyanın nasıl döndüğünden habersiz bir kaybeden gibi. *Hepsi senin iyiliğin için*, derdi abla. Ama benim kulağıma bu, iyiliğini isterim gibi değil, defol git geber gibi gelirdi. Bana hiç şansım olmadığını söylüyormuş gibi. Elbette bunu kaygıdan doğan bir öğüt diye de düşünebilirdim; ama o zaman buna yetecek hakkım yoktu. Başkasının sözünü buruşturmadan, katlamadan, olduğu gibi alabilecek bir hakkım. Böyle kavga eder, söver, çıkıp giderdik; ertesi gün yine aynı tencereye kendi kaşıklarımızı sokup acılı çorbayı kaşıklardık.

Başta bana sorular yağdıran Jinju Abla, zamanla kendinden daha çok söz etmeye başladı. Eski kocasıyla nasıl evlendiğini, neden boşandığını. Oğlunun hangi yanlarının zeki, hangilerinin aptalca olduğunu. Annesiyle babasının nasıl insanlar olduklarını. Çocukluğunu anlattı. Çocukluk arkadaşlarını. On beşinci yaş gününde olanları. Lise gezisini. O yıllarda sevdiği erkeği. Onu seven erkeği. Toy bir ilk aşkı, yarım yamalak bir ayrılığı. Yirmi yaşını. Üniversitede öğrendiği içkiyi ve sigarayı. Hikâyeler oradan oraya savrulurdu. Pek tepki vermeden dinlerdim; ara sıra başımı sallar ya da öyle mi diye sorardım, o kadar. Bu, onu üzerdi. Bazen daha anlatmayı bitirmeden susar, bana küserdi. *Beni merak etmiyor musun?* derdi. *Bunca şey anlatıyorum, hiç mi dokunmuyor sana? Acımıyor mu, içini burkmuyor mu, kıskanmıyor musun?* Böyle sorduğunda nasıl karşılık vereceğimi bilemez, sinirlendiğim olurdu. Pek merak etmiyordum. Kıskanmıyordum da. Ama hiçbir şey hissetmiyorum diyemezdim; bunu duysam ben de kırılırdım. Onda böyle bir duygu uyandırmak istemezdim.

Dam'ı her gün düşündüm.

Dam'dan dinleyeceğim bir geçmiş yoktu. Çünkü birlikte yaşamıştık. Yaşadıkça duygular paylaşmıştık. *On bir yaşımızın yazında derede birlikte gümüşbalığı tutarken...* diye söze başladığında, *ayakkabının biri suya kapılıp peşinden atladığımızda ikimiz de az kalsın boğuluyorduk ya*, diye devamını getirebilirdim. Açıklamaya gerek yoktu; konuşma koca adımlarla ilerler, duygular kendiliğinden açığa çıkardı, süslemeye lüzum olmazdı. Sessizlik de tuhaf ya da rahatsız edici değildi. Jinju Abla, on beşinci yaş gününde bir oğlanla bira içip parkta kusup sızmışken yan komşu teyzenin yakalaması yüzünden evden kovulmanın eşiğine geldiğini anlattığında, ben aynı anda Dam'la her doğum gününde birlikte yaptığımız pankekleri, fabrikadan çıkarken nehir kenarında Dam'la ilk kez içtiğimiz birayı, kaydırağın altında kendimize bir ev kurup evcilik oynadığımız günleri düşündüm. Hatırlayacak anılarımın olması güzeldi; çok kıymetliydi. Böyle düşünürken gözümü ablaya çevirdiğimde, aradan otuz yıl geçmiş gibi gelirdi. Ne kadar dağ aşsam ne kadar nehir geçsem de asla geri dönemeyeceğim bir yerde bırakmış gibiydim Dam'ı.

O

Sıcak bir gündü. Dünya, pirinç tenceresine konmuş tek bir kâse pilav gibiydi. İnsanlar, birbirine yapışmış pirinç taneleri gibi, birbirlerine katlanamıyorlardı. Acımasız güneş dağın ardında kaybolduktan sonra bile sıcaklık kolay kolay dağılmadı. Gece geç saatte okuldan döner dönmez, üniformamı bile çıkarmadan yere uzandım. Vücudumda zar zor kalmış son besinlerin de tükenmiş olduğu hissi vardı. Yaz da kış da acımasızdı. Acımasız oldukları düşüncesi durmadan aklıma geliyordu. Uyuyakalmışım; yağmur sesine gözlerimi açtım. Kapkaranlık dışarıda sağanak boşalıyordu. Oysa yağmur yağacağına dair hiçbir işaret yoktu. Duvara asılı saate baktım. O saatin pillerini Gu'yla birlikte birkaç kez değiştirmiştik. Ne teyzem ne de ben saatin durmasını dert ederdik. Pilleri değiştirmek gerek, diye düşünür ama henüz durmamış başka bir saatten zamanı kontrol ederdik. Evdeki bütün saatler durduğunda ise zamanı yalnızca sezgiyle tahmin ederdik. O saati Gu'yla birlikte yeniden çalışır hâle getirmiştik.

İki şemsiye alıp dışarı çıktım.

Neredeyse yarım yıl olmuştu. Yarım yıl sonra Gu'yu görmeye gidiyordum.

Bu arada kış çoktan geçmişti; bahar oldu mu, pek bilmiyorum ama yaz da çoktan yarılanmıştı.

Şemsiye açmama rağmen tüm bedenimi ıslatacak kadar şiddetli bir yağmurdu. Yakında kesin grip olacağımı düşündüm. Yazları sık sık grip olur, grip de mutlaka böyle sağanaklardan sonra gelirdi. Gu'yla birlikte yaz gribi olurduk. Teyzem ilaç verdiğinde o ilacı paylaşarak içerdik.

Fabrikadan çıkan Gu'yu görüp ona seslendim ama sağanak sesimi yuttu. Gu'nun şemsiyesi yoktu; çantayla başını güçlükle örtüyordu. Gu fabrikanın önündeki geniş yolu geçerken, uzaktan gelen bir arabanın farları yüzünden boş yere ürktüm. Gu yolu geçer geçmez, fabrikanın karşısındaki dar sokaktan bir kadın koşarak çıktı.

Gu'yu gördüm.

Gu'nun o kadınla, bir şemsiye kadar değil, bir masayı andıracak kadar büyük bir şemsiyeyi birlikte paylaştığını gördüm. Fabrikadan uzaklaştıklarında Gu'nun kadının omzunu kendine doğru çektiğini gördüm. Caddeyi geçerken ikilinin adımlarını birbirine uydurarak küçük küçük koştuğunu gördüm. Kıvrıla kıvrıla uzanan sokakta su birikintilerine basmamak için aralarındaki mesafenin daralıp genişlediğini gördüm. Kadının omzunu saran Gu'nun sol kolunun bir an bile ayrılmadığını gördüm. Yağmurdan daha az ıslansın diye neredeyse kollarının arasına alarak yürüdüğünü gördüm. Sokak lambasının ışığında iki gölgenin akıp eridiğini gördüm. Aynı eve girdiklerini gördüm. Onlar içeri girdikten kısa bir süre sonra üst kattaki odanın ışığı yandı. Buzlu cam kapalıydı. O pencereye uzun süre baktım. Kış rüzgârına kapılmış kuru bir dal gibi tüm bedenim titriyordu; şemsiyeyi düzgün tutamıyordum. Güçlükle gözlerimi o pencereden ayırdım. Elektrik direğinin altında çapraz biçimde bırakılmış bir çöp torbası gördüm. İçi çöple tıka basa doldurulmuş o plastik torba, sağanağa rağmen devrilmeden ya da sürüklenmeden, olduğu yeri küstahça işgal ediyordu. Zihnimin dışında,

yağmur sesi, rüzgâr sesi, araba sesi, her türden ses birleşip bir koro gibi tek bir uğultu çıkarıyordu.

Seninle ben, ölünceye kadar birlikte olacağız.
Birlikte olmasak bile, birlikte olacağız.

Bu ses, yağmurun içindeki çöp torbasından da sızıyordu. Torbanın önünde dizlerimi birleştirip oturdum; sıkıca kapatılmış, dudakları kenetlenmiş gibi duran düğümünü çözmeye çalıştım. İçinde Gu'nun hayatının olduğuna dair tuhaf bir kesinlik vardı içimde. Torbayı açıp Gu'nun hayatını çıkarmak istedim. Gu'nun hayatını bilmek istedim. Bilemesem de ona dair herhangi bir şeye sahip olmak istedim. Sahip olamazsam, kendi elimle çöpe atmak istedim. Düğüm çözülmüyordu; omzumla boynum arasına sıkıştırdığım şemsiye sürekli aşağı kayıyordu. Işığı yanan pencereden Gu'nun bana bakıyor olabileceğini düşündüm. Gerçekten öyleyse, başımı kaldırıp Gu'ya nasıl bir yüz gösterecektim? Çöp torbasını elime alıp ayağa kalktım, pencereye baktım. Işık saçan o pencere hâlâ buzlu ve silikti.

–Gu!

Sadece benim bile zar zor duyabileceğim kadar kısık bir sesle Gu'yu çağırdım.

Ve ardından gelecek sözü söyleyemedim.

Neden oradasın? diye sormak istiyordum. Ne olursa olsun, gelecek cevaptan korkuyordum. Buzlu camın ardında ikilinin silueti bir an belirdi. Kulaklarım sağır olmuş gibi, birden etraf sessizliğe gömüldü. Sanki o pencereyi gözlerimin içine yerleştirmişlerdi; her şey bulanık görünüyordu. Issız bir yolda dolanırken birden dağın zirvesine çıkmışım gibi, tüm durum bir bakışta netleşti. Çılgınca atan kalbim kendi ritmini buldu, yavaş yavaş duruldu. Elimdeki çöp torbasını yere bıraktım. Sadece bırakmak istemiştim ama torba patladı ve ayaklarımın altı kirlendi.

Eve döndüğümde sırılsıklam olmuştum. Üniformamı çıkarıp kurutmalığa astım, yıkandım. Kesinlikle gribe yakalanacaktım. Baş ağrısı ve kırgınlıkla inleyecektim. Kullanılmış bir floresan lambanın filamenti kopar gibi, bilincimi kaybedecek kadar hasta olmak istiyordum. Gu da grip olur muydu? Bu yaz da aynı biçimde hasta olur muyduk? Böyle bir şey mümkün müydü? Doğru ya, şemsiye. Şemsiyeyi kaybettim. Gu'ya vermek için kucağımda taşıyarak çıktığım şemsiye. Nerede düşürdüm? Yarın sabah da yağmur dinmezse okula gitmemeliyim; grip olmasam bile hasta numarası yapmalıyım, diye düşündüm. Uyuduğunu sandığım teyzem, yerdeki gölgenin duvara tırmanması gibi sessizce kalktı. Kurutmalığın üzerine gelişigüzel attığım üniforma eteğini silkeleyip düzgünce astı.

–Üşütürsün.

–Hıhı.

–Yağmur böyle yağıyorken, bu saatte nereye gidip geldin?

–Sen hiç randevulara çıkmıyor musun, teyze?

Teyzem dalga geçer gibi güldü.

–Böyle yağmurlu bir yaz gecesinde sen de erkek arkadaşını getirsen güzel olmaz mı? Üçümüz birlikte sebze kızartırız, ben de biraz soju içerim. Ne güzel olurdu. Güzel olmaz mı? Biz ne zaman böyle olacağız? İçkiyi büyüklerden öğrenmek gerekirmiş.

–Hey, senin üniversite sınavına kaç gün kaldı?

–Bilmiyorum. Yüz gün falan? Bir sevgili yaparsan yüzüncü gününüzü[1] parmaklarımla sayacağım.

–Dam?

–Hı?

–Ben... kendi başıma idare ediyorum.

–Ediyor musun?

–Vaktim olduğunda çıkıyorum birileriyle.

–Uydurma.

---

1 Kore'de sevgililer, ilişkilerinin başlangıcından itibaren geçen yüzüncü günü anlamlı bir eşik kabul ederler; bu gün genelde küçük kutlamalarla anılır. –*çn*

Teyzem güldü. Güldükten sonra ciddiyetle ekledi.

–İçkiyi sana ben öğretirim.

Buzdolabının yanındaki rafı işaret etti. Orada teyzemin kurduğu ume şarapları duruyordu.

–Bu kış ikimiz hepsini bitirelim.

–Olmaz. İki kişi içilmez. Bir erkek getir.

Sırtımı teyzeme dönerek uzandığım yerden karşılık verdim. Teyzem her yaz beş altı şişe ume şarabı kurar, kışın umeyi çıkarırdı. Cam şişelerin üzerine kurduğu tarihi yazar, iki yıl önce yaptığı ume şarabını içerek bir yılı geçirirdi. Bazen karnım ağrıdığında bana iki kadeh verirdi. İçip biraz uyuduktan sonra ağrım dinerdi; ben bunu alkole bağlardım, teyzem ise umeye. Belki de ben çoktan teyzemden içkiyi öğrenmiştim; karnım değil, nerem ağrısa aklıma hep içki gelirdi. Benim için içki, bir yerim ağrıdığında içilen bir şeydi; peki teyzem için neydi? Onun için o ume şarabı ne anlama geliyordu?

–Teyze?

Cevap vermedi.

–İçmek istiyorum.

Hafif bir horlayış duydum. Teyzeme doğru döndüm.

–Herkes randevuya çıkıyor. O yüzden sen de çık.

Yağmur şiddetliydi. Bir şeyler söylemek istiyordum ama söylemek istediğim sözler gelmiyordu aklıma. Belki de söyleyecek sözüm yoktu. Belki de konuşmak değil, ağlamak istiyordum. Ama teyzem vardı. Ben ağlayınca onun uyanmasını da istemiyordum, ağlarken uyanmamasını da.

Henüz ağlama zamanı değil, diye düşündüm.

Bu yağmur dindiğinde yeniden Gu'yu görmeye gitmeliyim, diye. Hayır, bu yağmur dinsin, grip olayım, teyzemin verdiği ume şarabını içeyim, grip tamamen geçsin; ondan sonra Gu'yu görmeye gitmeliyim, diye düşündüm. Ağlamak ondan sonra. Gu'nun gözlerinin içine bakıp elini tutarak, o elin gücünü hissederek. Ondan sonra.

●

Mezuniyetime uzanan kış günlerinde hâlâ pazar, fabrika ve büfe arasında dolaşıyordum. Tatillerde neredeyse fabrikada yaşar gibiydim. Araba kullanmayı çoktan öğrenmiştim; yakında ehliyet almayı da düşünüyordum. Kamyon kullanabilirsem daha fazla para kazanabilirdim. Çocukluğumdan beri, direksiyon başına geçersem yanıma Dam'ı oturtup mutlaka bir kez denize gitmeyi hayal ederdim. Bu meseleyi Junji Abla'ya doğru dürüst hiç açmamıştım. Onun için Dam, benimle oldukça yakın olan bir kızdan ibaretti. Buna rağmen Dam'ı kıskanıyordu. Ama hissetmiş olmalıydı. Benim için çok önemli olan bir şeyin varlığını. Paradan başka, kalbimi yöneten "başka bir şeyin" mutlaka mevcut olduğunu. Öyle olmalıydı. Junji Abla'yı yoran ve vazgeçiren şey, tanıdık hâlim ya da tahmin edebildiği geleceğim değil, bilmediği "o şey" olmuştu.

O sıralar Junji Abla'nın peşinde olan bir adamın varlığından habersiz değildim. Ayda bir kez fabrikaya uğrayıp malları kontrol eden, sipariş veren bir adamdı. Adam geldiğinde Junji Abla defterleri toparlar, çay ikram eder, şehir merkezindeki bir Çin lokantasında set menü ayırtırdı. Otuzlarının sonlarında görünüyordu. O yaşta olması gerekenleri başarmış biri gibiydi. Üniversite okumuş, işe girmiş, para biriktirip küçük bir

apartman dairesi tutmuş, araba taksitlerini ödüyordu. Henüz yapmadığı tek şey evlenmekti.

Daha önce de ablayla ilgilenen erkekler olmuştu. Abla her seferinde onları küçümseyen bir tavırla anlatırdı. Kendi yaşına gelince insanın karşı cinsi hesap kitapla tanıdığını söylerdi. Daha ilk anda birbirlerinin durumunu, koşullarını tartıp biçtiklerini, maliyet çıkarır gibi davrandıklarını. Böyle buluşmalar tekrarlandıkça insanın kendini bir meta gibi hissettiğini, karşısındakini de öyle gördüğünü. Süreci birlikte yaşayarak birbirlerinin karakterini tanımayı zahmetli bulduklarını, yalnızca sonuçta kalan şeye baktıklarını söylerdi. Ama benimle öyle olmak zorunda olmadığını eklerdi. Gerçekten canlı bir kalple yüz yüze geliyormuş gibi hissettiğini. Canlı canlı nefes alan, anbean değişen bir varlıkla karşı karşıyaymış gibi olduğunu, kurumamış bir kalbin varlığını hissettiği için iyi geldiğini söylerdi.

Onu yoran şey de bu olmuştu.

O zamanlar sık sık huysuzlanıyor, her şeyden bıktığını ve kendi başına halledebileceğini söylüyordu sürekli. Eskiden bana baktığında içi acır, kaygılanır, gözleri kendiliğinden dolardı; bunun benim hâlimden mi yoksa kendi hayatından mı kaynaklandığını ayırt edemezdi. Bu karmaşa yüzünden durmadan nasihat verir, müdahale ederdi. Artık karışmıyordu.

Karışmamasının nedeni, kalbinin tükenmiş olmasıydı.

Bana verecek kalbi kalmamıştı.

Beni canlı bir varlık gibi görmüyordu artık.

Bu kış geçtikten sonra, *herkes kendi yoluna gitsin*, dedi Jinju Abla.

–Sen hâlâ gençsin, benim de daha fazla gecikmeden böyle yapmam daha iyi olur. Bu evden de bu memleketten de git-

melisin. Okulun da bittiğine göre başka bir yere git. Buradan ne kadar uzak ve büyük bir şehir olursa o kadar iyi. Ailenle irtibatı kes. Bir meslek öğrenip para biriktir. O parayı sadece kendin için harca. Daha gençsin; zamanın bol.

Asıl yaralayan, *herkes kendi yoluna gitsin* dedikten sonra söyledikleriydi. Etrafından defolup gitmemi istiyormuş gibi geldi. Ne birlikte olacak ne de uzaktan bakacak, bundan sonra tamamen yabancı gibi yaşayacakken ayrılma aşamasında güya benim iyiliğim için böyle konuşmasına öfkelendim.

–Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, ben de her şeyi biliyorum ama lanet olsun, bildiğin gibi yaşanamıyor işte; o yüzden bu kadar kolay konuşma!

Bağırıp çağırarak karşılık verdim. Her şeyini kaybetmiş biri gibi davrandım. Onunla tanışarak kaybettiğim tek şey acı verici anılar olduğu hâlde, çok daha değerli bir şeyi elimden almış gibi onu suçladım. Jinju Abla, kilitli tuttuğum duygularımın kapısını aralamıştı; sayesinde kalbimin içinde öfkeyle attığını fark etmiştim. Bunu bilmeden yaşasaydım daha mı rahat olurdu? Beni yöneten duygunun ne olduğunu bilmek ve onu ifade edebilmek gerçekten iyi bir şey mi? Bir zorba. Haksızlığa uğramış bir çocuk. Korkak bir oğlan. Soğukkanlı bir adam. Sekse düşkün biri. Zehir gibi bir kaygı. Korku damarlarımdan zehir gibi akıyordu, hayal kırıklığı ve kahkahalarım boğazımı yakıyordu. Sevilmeye ihtiyacım vardı, sevilmek için can atıyordum. Derinden.

Kimseye haber vermeden askere gittim. Ne anneme ne babama ne Dam'a ne Jinju Abla'ya ne de birlikte çalıştığım insanlara. İçinde bulunduğum her yerden iz bırakmadan buharlaşıp yok olmak istedim. Kimsenin bilmediği bir yerde başka biri olmak istedim. Tamamen yalnız kalmak istedim. Kendimi değiştirmek istedim. Değiştiremiyorsam atmak istedim. Atıp yeniden yaşamak istedim.

○

Teyzemle dedem, birlikte yaşadıkları yıllardan çok daha uzun bir zamanı ayrı geçirmişlerdi. Hayatları birbirinden epey farklıydı. Dedem için içki yemekten sayılırdı, et de sıradan bir meze gibiydi. Teyzem içinse pilav pilavdı, et ancak özel günlerde yenirdi. Dedem sabah ve öğlenleri geçiştirir, akşamları ise ölçüsüzce yerdi. Teyzem seyrek seyrek, azar azar yerdi. Dedem kadınları, teyzemse Buda'yı severdi. Dedem kaygılıydı, teyzem rahattı. Dedem, *hayat böyledir işte,* derdi, teyzemse *bu da geçer,* demeyi severdi. Bu iki söz, nihayetinde aynı anlama mı geliyordu diye merak ederdim.

Teyzem, dedemle aynı hastalıktan öldü.

Adının söylenmesini bekliyormuş gibi, hastalığın ne olduğu öğrenilir öğrenilmez hızla ilerledi. Teyzem, babası gibi kendisinin de ansızın öleceğini biliyordu. Biliyordu ama ölmeden önce bana mutlaka söylemesi gereken bir şey yoktu. Teyzemin bildiklerini ben de biliyordum; benim bilmediklerimiyse teyzem de bilmiyordu. Hasta olduğunu öğrendikten sonra, teyzem cümlelerine "seni seviyorum" ile başlar ve böyle bitirirdi. En az bin kere söylemiş olmalı. Dünyada kimse, benim kadar çok sevildiğini duymamıştır. Nefesi hepten zayıflamadan hemen önce, dudak hareketleriyle bana "çok yaşa" dedi. Ben hoşçakal diyemedim.

Teyzemi yakarlarken, bedeninin böyle yok oluşu beni korkuttu. Acı çekerek ölmüş teyzemin bedenini bir kez daha ateşin içine itmek istemedim. Mümkün olsa, ömrüm boyunca teyzemin bedeniyle birlikte yaşamak isterdim. Ruh olmasa ne olurdu? Bedeni yanımda ya. Bedeni oradaysa mutlaka her şeyi görüyor, duyuyor, düşünüyor gibi gelirdi bana.

Ben kaybettim. Kaybeden benim. Yenilen benim.

Kremasyon işlemi boyunca bunu tek başıma mırıldandım. Şafağın içine yaslanmış dedemin kambur sırtı geldi aklıma. Çocukken bir sabah vakti uykumdan kısa süreliğine uyandığımda gördüğüm, rüyaya benzeyen bir görüntüydü. O an dışarısı maviydi, dedemin bedeni ise siyahtı. Mavi ile siyah yalnızdır. Yalnız renklerdir. Bir sabah vakti, hasta teyzemin de dedem gibi kamburlaşmış bir hâlde oturduğunu gördüm. Yarı uykulu hâlde o sahneyi görüp hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. *Teyzem de gidecek. Dedem gibi gidecek.* İçimde böyle bir ses uğulduyordu. Birdenbire ağlamaya başlamama rağmen teyzem şaşırmamıştı. Sadece sırtımı usulca okşayıp mırıldanmıştı:

–Tamam, yavrum. Hepsi geçer. Hepsi geçecek.

Ama teyze, geçip gider denebilir mi bunlara?

Bazı şeyler geçmiyor, birikiyor. Kendilerine özgü biçimde orada, içimde birikip kalıyorlar.

Cenaze işleri bittikten sonra, hayaletten korkan bir çocuk gibi evdeki bütün ışıkları yaktım; yer yatağına yüzüstü kapanıp bana bakan teyzemin son bakışını durmadan gözümün önüne getirdim.

Dedem de teyzem de öldü, şimdi Gu da yok, bir tek ben hayattayım.

Bu cümlenin anlamı üzerine her gün düşünüyorum.

O

Sadece ben hayattayım.

Yani yalnızca ben bu bedene hapsolmuş durumdayım.

O adamlardan kaçıp memleketten ayrıldığımız gün, Gu'yla birlikte teyzemi ziyarete gitmiştik. Teyzemin, benim teyzem olmadan önce yaşadığı tapınağa; teyzemle dedemin anma tabletlerini[1] yerleştirdik. Yuvarlak dağların ortasında, elma çekirdeği gibi bir çıkıntıya tutunmuş küçük, sakin bir tapınaktı. Dağların içinden gelen soğuk rüzgârla birlikte kırcı kar savruluyordu. Gu, anma tabletlerinin önünde uzun süre, derin bir eğilişle durdu. Yaşlı bir kadın keşiş beni tanıyıp elimi tuttu. *Hayat nasıl gidiyor*, dedi; tıpkı teyzem gibi sırtımı sıvazladı. Biraz bekleyip yemek yiyerek gitmemizi söyledi; ben de uysalca kabul ettim. Uygun olursa bir oda da ayarlayabileceğini, bir gün ya da iki gün kalabileceğimizi ekledi. Gu'ya baktım. Gu'nun yüzü de uyuyan bir kedi gibi yumuşamıştı. Tapınağa sık gelip gelmediğimi sordu Gu. Başımı olumsuz anlamda salladım. Teyzemle birlikteyken sık sık gelirdik ama teyzem gittikten sonra bir daha uğramamıştım. Tek başıma gelmeyi düşününce nedense korkuyordum. Sanki teyzemle gerçekten

1 Budizm geleneğinde genelde tapınaklarda ya da evin başköşesinde muhafaza edilen, ölen kişinin ruhunun geçici olarak ağırlanmasını simgeleyen ahşaptan yapılma materyaldir. –*çn*

vedalaşmış olacaktım. O gerçeği usulca kabul etmiş gibi olacaktım. Teyzem gittikten sonra da her gün onu düşündüm, özledim; ona sık sık seslendim; bir yerlerden gelecekmiş gibi duran cevabını sessizce bekledim. Böyle yatıştırdım kendimi. Bir gün teyzemle tapınağa geldiğimizde, idare binasının yanında yığılmış kiremitleri[1] görüp şöyle sormuştum.

–Böyle şeyleri Buda yerine getirir mi? Bence Buda bunları yerine getirmez. Bunlar Buda'nın öğretileriyle pek uyuşmuyor. Buda'nın yerine getirebileceği dilekler başkadır.

Kiremitlerin üzerinde insanların dilekleri yazılıydı: Sınavı kazanmak. İşte başarılı olmak. Uzun yaşamak. Ailenin sağlıklı olması. Gerçek aşk.

–Mesela ne?

–Şey... dünya barışı gibi.

Cevabıma teyzem gür bir kahkaha atmıştı. İdare binasının köşesinde hâlâ kiremitler üst üste duruyordu. Gu'ya sordum. *Eğer şu kiremitlerden birine dilek yazacak olsan, ne yazardın?* Uzun uzun düşünen Gu cevap verdi.

–"Bu acıdan kurtar beni."

Gu'nun sözlerini içimden tekrarladım.

Gu biraz duraksadıktan sonra şöyle ekledi:

–Olmuyorsa, bu hayatı hızla ileri sarıp bana geri ver.

–O zaman daha çabuk ölürsün. Buna izin veremem.

–Öyleyse... tamamen sıfıra, hiçliğe dönüştürsün beni. Hem hiçbir şey olmayan hem de her şey olan hâle.

–Hayır. O da ölmek demek.

–Ölmek değil. Sadece biraz daha metin olmak demek.

O zamanki Gu'nun dileğini şimdi içimden tekrar tekrar geçiriyorum. Acı, yaşam ve metanet... Bu kelimelerin anlamları

1 Budist tapınaklarında dilek ve adak için kullanılan, genellikle koyu renkli bir kiremit parçasıdır. Üzerine isim ya da dilek yazılarak tapınak alanına yerleştirilir; bu yolla dileğin Buda'ya emanet edildiğine inanılır. –*çn*

giderek birbirine karışıyor, dağılıyor. Kapıyı yerinden sökecek gibi sert bir rüzgâr var. Uzun zamandır aynaya bakmadım. Zaten ben kırmıştım. Hangi geceydi bilmiyorum. Yüzümü yansıtan her şeyi parçaladım. Gu muhtemelen sevmezdi bu kasvetli odayı. Darmadağın olmuş yatağımızı. Benim hâlim de herhalde bir yabandomuzuyla boğuşup zar zor kurtulmuş bir yabankedisine benziyordur.

Bok gibi görünüyorum, değil mi?

Hoş olmayan bir biçimde de olsa, bana bir işaret gönder.

Evin içindeki her şey donmuş gibi. Yine de ben hâlâ yaşıyorum. İnatla, sebatla. Evren eksi iki yüz yetmiş dereceye ulaşabiliyor. Çok soğuktur. Ânında donar. Çürümezsin. Güzel kalırsın. Uzayda salınan camdan bir yelkenli gibi. Seni yemek zorunda kalmam. Keşke seninle camdan birer yelkenli olup salınabilsek. Hiçbir şey değilken her şey olan o sessizlik ve karanlığın içine karışıp insana dair hiçbir şeyle ilgisi olmayan güzel galaksileri seyredebilsek. Eğer şimdi on milyonlarca yıl sonrası olsaydı, o zaman bedenini sırtıma alıp dünyadan ayrılabilirdim. Uyumlu iki cam yelkenli olabilirdik. Yemektense bu daha iyi olmaz mıydı? Kapıyı açıp gece göğüne bakıyorum. Sayısız yıldız, ışığı içine hapsetmiş, tıpkı solgun donmuş cesetler gibi. On binlerce yıl sonra sen ve ben de orada olur muyuz? Ne hava ne ışık ne ses olan o uzak yerde.

Bulunduğun yer çok mu soğuk?

Kıpırdamadan durup Gu'nun cevabını bekliyorum.

●

Beni arayan ne bir telefon vardı ne de bir mektup. Ben de kimseyle iletişime geçmedim. Dam'a bir mektup yazmayı düşündüm ama yüz yüze gelip konuşmak istiyordum.

Askeri birlikte en genç bendim. Düşünüyorum da şimdi, okul dışında bulunduğum her yerde hep en küçüktüm. Fabrikada da pazarda da büfede de. Küçük olmama rağmen kendimi küçük sanmadan yaşadım. Yetişkinlerin konuşma biçimi ile düşünce tarzı bana rahat ve tanıdıktı. Okulda neredeyse yok gibiydim. Ancak günlerce devamsızlık yaptığımda yerimin boşluğu fark edilirdi. Mezun olman gerekmiyor mu diye beni uyarmak için fabrikaya gelen sınıf öğretmenim bile bir öğrenciyle konuşur gibi davranmamıştı. Yetişkinler bana, *daha ne kadar böyle yaşayacaksın*, derlerdi. Daha ne kadar... On yedi yaşımdan beri bu sözleri işitiyordum ama birlikte dağ tatbikatı yaparken bir an durup on yedi yaşındaki birinin bu sorulara yanıt vermek için fazla küçük olduğunu fark ettim.

Düzenli bir hayat. Paranın amaç olmadığı bir emek. Aynı kıyafetler, aynı saçlar. Aynı konuşma biçimi. İçkinin ve kadının olmadığı günler. Birlikteyken sağlığım yerine gelmişti. Okulda ya da evde hissedemediğim bir yoldaşlık duygusunu da orada tattım. Hep birlikte çile çekmek, benzer ağırlıkta işler yapmak, birlikte yiyip uyumak. Birlikteyken para derdi yoktu.

En güzeli buydu. Para kaygısı ortadan kalkınca düşüncelerim de sadeleşti, berraklaştı.

İlk izne çıkmadan önceki gece neredeyse hiç uyuyamadım. İzne çıkınca mutlaka Dam'ı görmeliyim diye düşünüyordum ama gün yaklaşınca içim karmakarışık oldu. Dam'ın benden ne kadar nefret edeceğinden korktum. Orada hâlâ olup olmadığından da emin değildim. Görüşmek de görüşememek de korkutucuydu. Yine de mutlaka görmeliydim. Daha fazla gecikmemem gerektiğine dair güçlü bir sezgi vardı içimde.

Askerlik bir kaçış yeriydi. Bunu iznin ilk gününde hemen anladım. Ev, bizimkiler, gerçeklik... her şey olduğu gibiydi. Bizimkiler kiralık evi bile kaybetmiş, avuçiçi kadar bir dükkânın arka odasında yaşıyorlardı. Eşyaların üzerinde kat kat toz birikmişti; küçük bir öksürükte bile bütün evin içi dumanlanacak gibiydi. Annemin saçına ve omuzlarına bile toz çökmüş gibi geliyordu. İzin boyunca babamın yüzünü bir kez bile göremedim. Annem, Dam'ın teyzesinin öldüğünü söyledi. Hastalığı öğrenmesinden ölümüne kadar yarım yıl bile geçmemiş. Birlikteyken kurduğum dertler, kaygılar, korkular ve tüm hesaplarım bir anda değersizleşti. Dam, teyzesini tek başına kaybetmişti. Ben ise bunu bilmeden askerliğe kaçmıştım. Kaçtığım yerde sağlığıma kavuşmanın sarhoşluğuna kapılmıştım. Sahte bir özgüvenle kabarmıştım. Her şey berraklaştı: Dam'ı ben terk etmiştim. Terk edip sonra da *seni özledim, seni çok özledim, aslında hep seni düşündüm*, diye sorumsuz bir itirafta bulunmaya gidiyordum. Yeniden kaçmak istedim. Hemen birliğe dönüp sessizce toprağı kazmak, ağaçları sökmek, toprağı düzlemek istedim. Silahlanıp talim alanını dönmek, yine dönmek istedim. Bilincimi yitirene kadar koşmak, sürünmek, ezilmek istedim.

İznin son günü Dam'ı uzaktan gördüm. Çok kısacık bir andı. Zayıflamış, küçülmüştü ama bir yandan da sertleşmiş gibiydi, kuru ve katı bir taş parçasını andırıyordu. Yanına gidip konuşmak bir yana, bakmak bile zordu. Dam'dan uzakta olmama rağmen acının kokusu yaklaştı. İnanılır gibi değildi. Teyzesinin öldüğü. Dam'ın bunu tek başına yaşadığı. Teyzesi, avucuma harçlık sıkıştıran tek yetişkindi. Beni gerçekten azarlayan, gerçekten dert eden için tek yetişkin. Noma'nın ölümünü izlemiştim. Gözümün önünde olmuştu. Ama teyze? Sanki hâlâ bir yerlerde, şurada bir yerde duruyormuş gibiydi. Öldü diye düşünmek yerine, çok uzaklara göç etti diye düşünemez miydim? Dam'a yaklaşamadan, teyzeye veda edemeden, hiçbir şeyi çözemeden birliğe giden otobüse bindim. Dam'dan uzaklaştığımı, böylece sonsuza dek uzaklaşmakta olduğumu hissedip hıçkıra hıçkıra ağladım. Jinju Abla'dan ayrılırken de askere giderken de hissetmediğim bir kederdi bu.

○

Ne ailem ne arkadaşlarım ne de Gu yanımdaydı. Kimse hayatıma karışmıyordu. Şehirdeki bir markette iş buldum. Marketin en iç kısmında yer alan kasap reyonunda bonfile, antrikot, gerdan, karın eti, ön ve arka but kesip satıyordum. O işi bile zar zor bulmuştum. Şehirde yapabileceğim işleri çoktan başkaları kapmıştı. Yaşıtlarımın çoğu üniversiteye gitmiş ya da iş bulmak için büyük şehirlere taşınmıştı. Büyük şehre gidenler de muhtemelen dükkânlarda çalışıyor, duygularını satıyor ya da başkalarına hizmet ediyorlardı. Ben sessizce et sattım. Patron, bu yaşta bir çocuğun bıçak bakımını çok iyi yaptığını söyleyerek beni övdü. Bıçakları seviyordum. Elimde bıçak varken kendimi güvende hissediyordum. İyice bilenmiş bıçağı suyla yıkayıp beyaz bir bezle kuruladıktan sonra eti keserken duyduğum his de hoşuma gidiyordu. Bir de Mendelssohn'u seviyordum. Markette gün gürültülü müzikler ya da kahkahaların yükseldiği bir radyo programı çalardı. Gün boyu o gürültüyü dinleyince sinirlerim geriliyor, bedenim ağırlaşıyordu. Bu yüzden müşteri olmadığı zamanlarda, dondurucunun arkasındaki dar alana oturur, MP3 çalarıma kulaklığı takıp dinlerdim. Teyzemin fabrikada çalışırken dinlediği MP3 çalardı bu. Teyzem gittikten sonra o MP3 çalar hazinem oldu. Onu kulağıma taktığımda yalnızlığım biraz olsun azalırdı. MP3 çaların içinde tek bir müzik parçası bile yoktu. Teyzem onu

sadece radyo dinlemek için kullanmıştı. İlk kez güç düğmesine bastığımda klasik müzik çalmaya başladı. Teyzemin sık sık dinlediği frekanstı. Ben buna teyzemin frekansı diyordum. Sanki müzikleri o seçip bana dinletiyordu. Orada ilk duyduğum parça Mendelssohn'un bir piyano eseriydi. Adını duyar duymaz unuttum. Ezberlemek bir yana, telaffuzunu bile anlayamamıştım. O frekansı seviyordum, ne güldürmeye çalışıyordu ne de ağlatmaya. İyiymiş gibi yapmıyor, güzelmiş gibi davranmıyordu. Radyoyu özenle dinledim. Dinleyip dinleyip sakladım; dinlenmek istediğimde, zorlandığımda, ölmek istediğimde, uyumadan önce bir dua eder gibi açtım. Kasapta ilk maaşımı aldığımda şehirdeki bir plakçıya gittim. Üzerinde Mendelssohn adı yazan CD'lerden çok vardı. Hepsi tozla kaplıydı. Hangisinin hangisi olduğunu anlayamadığım için kapağını en çok beğendiğim bir tanesini aldım. Kendime verdiğim bir hediyeydi. Hayır, teyzemin gökten gönderdiği bir hediye diyelim. Bir de bıçak ile bileme taşı aldım. Uyumadan önce onları biler, yaylı dörtlüler ya da senfoniler dinlerdim. Günlerimi böyle geçirirdim. Her gün neredeyse aynı sözleri söyledim. *Hoşgeldiniz. Hangisinden alırsınız? Bu kadar yeter mi? Teşekkür ederim. Güle güle.* Bunların dışında söyleyecek başka bir sözüm yoktu. Birbirinin aynısı günleri yaşarken bekledim. Gu'nun dönmesini. Beklediğim tek kişi Gu'ydu. Var olup olmadıkları bile belli olmayan ebeveynlerimi, kardeşlerimi beklemekten çok daha kolay ve umut vericiydi bu. Dedem öldüğünde de teyzem gittiğinde de ortaya çıkmayan bir aileydi onlar. Bu dünyada olmadıkları belliydi. Eğer var olup da görünmemişlerse hiç olmamaları daha iyiydi. Teyzem hayatımdaki en büyük şanstı. Onu hayatıma almakla bütün şansımı tüketmiş oldum. O kadar güçlü bir şanstı ki uzun süre var olamadı. Ama her şeyin bir eşi yok mudur? Eşi olmadan var olabilen hiçbir şey yoktur, derler. Evren öyle kurulmuştur. En büyük yıldız da en küçük atom da öyledir. O hâlde haya-

tımdaki şans sadece teyzem olamazdı. Teyzemi hem hayatıma sokan hem de hayatımdan koparan bir şans daha olmalıydı. O da Gu'ydu. Buna inanmaya karar verdim. Gu geri dönecek. Dönmek zorunda. Çünkü ben buradayım. Her gece bıçak bilerken, teyzemin frekansını dinlerken vardığım sonuç buydu.

●

İlk iznimden sonra, izne çıksam bile eve gitmedim. Doğu Denizi'ne ya da Batı Denizi'ne gittim. Denizi seyrettim, bir pansiyonda kaldım. Bir üst devrem bana ilgi gösterdi. Benden üç yaş büyüktü. Üniversitede sosyoloji okurken askere geldiğini söyledi. Ona durumumu baştan sona anlattım. Sözlerimi dikkatle dinledi ama hiçbir şey söylemedi. Sadece sigara uzattı. Ondan sonra ne zaman izne çıksam cebime otuz bin won koydu. *Gidince doğru dürüst bir şeyler ye*, derdi. *Rasgele yerlerde yatma; çarşafı temiz, suyu sıcak akan bir yerde kal*, derdi. Ben çavuş olduktan kısa bir süre sonra terhis oldu. Giderken de elime bir karton sigara ile elli bin won tutuşturdu. Çok ağladım. *Terhis olunca mutlaka haber ver*, diye tembihledi. *Zorlandığında konuşuruz*, dedi. Ama arayamam gibi geliyordu. Hep borçlu kalacakmışım gibi. En kıdemli olarak yaklaşık üç ay geçirdim. Rahatsız edici bir zamandı. Herkesin benim sözümü dinlemesi. Sorumluluk almak. Yakında terhis olacak olmak. Hepsi rahatsız ediciydi. Düşünmem gerekiyordu. Topluma çıkınca ne yapacağımı. Nasıl yaşayacağımı. Kesin bir çözüm gelmiyordu aklıma. Çok çalışayım. Yine de iyi yaşamaya çalışayım. Belki öyle olunca bir yol çıkardı karşıma. Kimsenin bana söylemediği sözleri kendime söyledim.

Terhis olduktan sonra mahalleye girerken dana eti aldım. Döş ve antrikotun ayrı ayrı paketlenmesini istedim. Annemle babamın kaldığı dükkân tamamen harap hâlde, terk edilmişti. Buzdolabının fişi takılıydı ama çalışmıyordu. Elektrik de su da kesikti. Döşü mutfağa bırakmıştım ki, fare falan çıkar diye korkup çalışmayan buzdolabına koydum. Dükkânın içinde dolanıp dururken kime neyi sormam gerektiğini düşündüm. Ama hiçbir şeyi öğrenmek istemeyen yanım daha ağır bastı. Antrikotu alıp dükkândan çıktım.

Dam.

Buraya dönmemin sebebi oydu.

Dam'la buluşmalıydım.

Gece geç bir saatte, sokağın ucundan ayak sesleri geldi. Yavaş ama sağlam seslerdi. Duvarın dibine yaslanmış oturuyordum; tereddütle ayağa kalktım. Dam, diye seslenmek istedim ama ağzım açılmadı. Elimdeki dana eti poşetini dolaya dolaya koltukaltıma kadar kaldırdım, sonra indirdim, öteki elime aldım. Ayak sesleri durdu, sokakta yalnızca zavallı poşetin hışırtısı kaldı.

–Buradasın.

Uzun süre sessizce birbirimize baktıktan sonra konuştu.

–Yemek yedin mi?

Daha dün görmüş gibi konuşuyordu benimle.

–O ne?

Elimde bir o yana bir bu yana dolaşan siyah poşeti işaret ederek sordu.

–Şey... dana eti.

Yaklaşık üç yıl sonra Dam'a söylediğim ilk sözdü bu.

–Tamam. Girelim. Çorba yaparız.

Dam kapıyı benim için açtı.

–Ama bu antrikot. Mermerli antrikot.

Yaklaşık üç yıl sonra Dam'a söylediğim ikinci sözdü.

–Tamam. O zaman kızartırız.

Yerimden bile kıpırdayamadım, sadece Dam'ın yüzüne aptal aptal baktım. Dam elimi tuttu. Bileğime asılı poşet, başı dönmüş gibi sallanıyordu. Tuttuğu elim acıyordu. Ve utanıyordum.

○

Geleceğini biliyordum.

Terhis olunca döneceğini tahmin ediyordum ama Gu gerçekten çıkagelince, evin önünde beni bekleyen Gu'yu görünce, içimde sert bir yumru kabarıyormuş gibi oldu. Onu yeniden içime gömmeye çalışırken dilimin köküyle beraber boğazım sızladı, uyuştu. Gu'yu bekleyen duygunun içinde bir parça nefret de olduğunu o an fark ettim. Ve Gu'nun, nefret ettiğim tek insan olduğu gerçeğini de. Gu'yu gördüğüm anda ancak teyzeme düzgün bir veda edebildim.

Ama ne olur gitme, teyze. Arkasını dönmüşken seslendim. *Ben her ne kadar hoşçakal desem de yine de... pek gitme sen. Ağır ağır git. Sık sık dönüp bak. Buralar çok hoyrat, biliyorsun. Sen de biliyorsun. Beni önce sen unutmamalısın. Giden sensin ya, unutan ben olayım. O kadarı olur, değil mi?*

Ilık sokak lambasının ışığının kıyısında, gençliğindeki hâliyle teyzem bana bakıp gülümsedi. Gülümserken sadece dudaklarıyla şöyle söyledi. *Unutmak bana düşmez.* Sonra şöyle ekledi: *Sizin derdinizle ben ilgilenirim.*

Ve Gu oradaydı. Teyzeme sırtını dönmüş, bana bakıyordu. Her şey bir düş gibiydi. Gu'nun elindeki siyah poşetin dönüp durması, o sokağa dair gerçek olan tek şeydi.

Gu'yla et pişirip ume şarabı içtik. Cam şişenin üzerinde, teyzemin hastalanmadan önce yazdığı tarih vardı. Gu'yla eski günleri konuştuk. Noma'yla tanışmadan önceyi, teyzem ölmeden önceyi. Noma kadar küçük olduğumuz zamanları. O günleri anlatırken birkaç kez güldük. Sınıf arkadaşlarımızın şimdi ne yaptıklarından söz ettik. Kimi üniversiteye gitmişti, kimi memuriyet sınavına hazırlanıyordu, kimi babasının dükkânında çalışıyordu, kimi yeniden sınava giriyordu, kimi izini kaybettirmişti, kimi de bir hazır yemek dükkânında yarı zamanlı çalışıyordu. Gu askerdeki üstlerinden bahsetti, ben marketteki insanları anlattım. Biraz içince, havada kalan konuşmalar canımı sıktı. Bu yüzden, ilk ben sordum.

–O kadınla ne oldu?

Sen bunca zamandır kimseyle çıkmadın mı?

–O kadınla çıkıyordunuz yani, ha? Cevap vermene gerek yok; cevap verirsen seni öldürürüm.

Böyle konuşurken gülmek geldi içimden. Sanki sevgiliymişiz gibi konuşuyorduk. Göz açıp kapayıncaya kadar yetişkin olmuştuk ama yanı başımızda kimseler yoktu.

–Beraber yaşayalım.

İlk ben söyledim.

●

Bizimkiler kayıptı. Önce babam ortadan kaybolmuş, üç dört ay sonra da annem. Teknik olarak ilk kaybolan bendim. Sıranın ne önemi vardı ki? Asıl önemli olan, ben reşit olur olmaz annemle babamın birer birer yok olmaları ve onların bütün borçlarının bana kalmasıydı. Zaten var olan borçlara, reşit olmuş beni kefil göstererek aldıkları paralar eklenmişti; borçlar kartopu gibi büyümüştü. Faiz, anaparayı çoktan geçmişti. Asıl mesele tefecilerden alınan paraydı. Annemle babama borç verecek olanlar ancak böyleleriydi. İnsan neden durmadan borçlanırdı? Ödeyemeyeceğini bile bile neden tekrar tekrar borca girerdi? Bu, ergenlik yıllarımdan kalma bir soruydu. Ödeyemeyeceklerini bildikleri için borçlandıkları sonucuna varmıştım. Borcu kapatmak için borç aldıklarını düşünmüştüm. Borç bana geçince söylenebilecek tek bir şey vardı: *Bittim ben, ne yapacağımı bilmiyorum.*

Kayıp deniyordu geçiştirilerek. O yüzden çoktan ölmüş olabileceklerini düşündüm. Ölmüş olsalar bile cesetlerinin bulunamayacağını. Annemle babamın naaşları, çoktan bir başkasının cesedi gibi gösterilip sigorta dolandırıcılığında kullanılmış ya da ölmeden önce organları satılmış olabilirdi. Farkında olmadan en kötü ihtimali varsaymaya alışmıştım. Ne zamandan beri bilmiyorum; daha iyi bir geleceği değil, en kötü ihtimali

düşünür olmuştum önce. "Sahip olduğun tek şey bedenin," sözünü çok duymuştum. Bu söz bizimkilerin ağzından da çıkmıştı, para verenlerin ağzından da. Beden... Beden, kişilik demek değildi. İnsan denen et parçası, insan denen eşya, insan denen alet. Parası olan ile olmayanın ruhunun bedeli farklıydı. İnsanlar, parası olmayanı aşağı görmeyi doğal karşılıyorlardı. Olmadığı için törpüleniyor, törpülendikçe o boşluğu doldurmak için paraya sarılıyor, sarıldıkça daha da aşınıyordu... Garipti ama böyleydi.

Onlar her şeyi biliyorlardı. Askerden döndüğümü, para çıkacak tek yerin ben olduğunu. Ben onları tatmin edecek kadar gençtim ve gençlik, benden para koparabilecekleri zamanın uzunluğu demekti. Başta borç ödediğim sanılıyordu ama zamanla bu, ödeme değil haraç verme meselesine dönüştü. Defterdeki rakamlar azalmıyor, durmadan artıyordu. Onların hesabına göre ömrüm boyunca çalışıp kazandığımı onlara vermem gerekiyordu. Köle olmuştum. Plan yapmak imkânsızdı. Dam'ın yanımdan gitmesi gerekiyordu. Doğru olan buydu.

–Biz ayrılamayız, sonsuza kadar beraber olmalıyız. Bunu gerçekten bilmiyor musun?

Böyle olacağını sezmiştim ama Dam, bunun doğru cevap olduğunu, bunun yalnızca benim düşüncem olmadığını kalın bir çizgiyle işaretledi.

–Teyzem bir keresinde ne demişti, biliyor musun? "Dam, ben bu yaşıma geldim, ne anam babam var ne kocam ne çocuğum. Senin olman ne büyük şans."

Dam, teyzesinden söz ederken ağlamadı. Ben teyzeyi düşünürken, Dam'ın tek başına ağlamış olduğu sayısız günü düşündüm.

–Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?

Diye sordu Dam, gözlerimin içine bakarak. Başımı olumsuz anlamda salladım.

–Ben de tam bilmiyorum. Ama çok kıymetli bir söz olduğunu biliyorum.

Kıymetli. Bu kelimenin tadını çıkardım.

–Yani... Benim ne anam babam var ne kardeşim; artık teyzem de yok. Senin olman ne büyük şans.

Şans mıydı gerçekten?

Salak. Dünyada hiç bitmeyecek ilişki mi var? Ayrılırsak daha iyi yaşarız.

Bunu mu söylemeliydim? Küfredip kovmalı mıydım? Böyle yapmak aşka daha mı yakındı?

Yapabileceğim her işi yaptım. Ev taşıdım, inşaatta çalıştım. Şoförlük yaptım, otopark görevlisi oldum. Para buldukça faizi ödedim. Hayatımızı Dam'ın kazandığı parayla sürdürdük. Ölene kadar yalnızca faiz ödeyip bitecek gibiydi. Hukuka sığınmayı düşünmedim sanılmasın. Ama para dünyası hukukla işlemiyordu. Hukuka tutunarak yaşamaya çalışırken defalarca dolandırılmış olan bizimkiler, sonunda hukukun işlemediği bir yerden borç almışlardı. Şikâyet edip iki üç kişiyi hapse attırsam bile, onlarla aynı çeteden olanlar parayı almaya yine gelecekti. Onlarla beni birbirine bağlayan şey evrak ya da sözleşme değildi. Onların kendi adalet anlayışı, şiddeti ve tehdidiydi.

–Bundan kaçış yok. Şansını fazla zorlama.

Tefeciler bana emirler yağdırıyordu. Başkalarından para toplamamı istediler. Benimle benzer durumdaki insanları bulup şiddetle, tehditle ne yapıp edip parayı söke söke almamı. Bu işi beceremeyince beni bir gece kulübüne soktular. Kazandığım parayı da kendileri aldı. Aylarca garsonluk yaptıktan sonra kadın müşterilere erkeklerin eşlik ettikleri host bara

geçtim. Kadınlarla içip şarkı söyleyebiliyor, öpüşebiliyor, onların cinsel organlarına dokunabiliyor ya da onların benimkine dokunmalarına izin verebiliyordum ama gerçek bir seks yapmıyordum. Yapmadım da değil. Müşteriler gecenin devam etmesini istediğinde motele giderdik. Sertleşirdim, sevişirdim. Ama o kadınlar "gerçek erkek arkadaş deneyimi" yaşamak istiyorlardı. Aşk ve tutku barındıran bir seks. Eğer böyle para kazanıp Dam'a iyi yemekler alabilseydim, ısınma derdi olmayan sıcak bir evde yaşayabilseydik, Dam'a harçlık verebilseydim... O zaman aşkın da tutkulu hizmetin de kralını oynardım. Elimden gelenin en iyisini yapar, karşımdakini tatmin ederdim. Ama seks yaptığımda parayı tefeciler alıyordu.

Host barda da yeterince kazanamayınca beni denize göndermek istediler. Bayağı, gerçek bir köle olarak satacaklardı.

–Kaçalım, Gu.

–Vazgeç artık. Daha geç olmadan.

–Ne demek bu?

–Lanet olsun, defol, benden uzak dur.

Alçak ve soğuk bir ses içimden çıkıp beni deldi geçti. Dam'ın gözlerinden kaçmadan, sözlerimi savurmadan, üzgün ya da acılı bir ifade bile takınmadan.

○

Savaşın ortasında doğup, savaştan başka bir şey görmeden ölenler vardır. Yoksul koşullarda açlıktan ve hastalıktan ölen çocuklar vardır. Salgınların kol gezdiği yerlerde çaresizce can verenler, atalarının savaşlarına sürüklenip ömür boyu mülteci olarak yaşayanlar vardır. Savaş da hastalık da bir tercih meselesi değildir. Ben, Gu'nun hayatına yapışıp kalan, onun insanlığını kemiren, yaşamını sömüren paranın da savaş ya da salgın hastalıkla aynı şey olduğunu düşünüyordum. Ne kadar düşünsem de bir fark bulamıyordum. Gu'nun suçu değildi bu. Annesiyle babasından kalma bir dünyaydı. Miras aldığı dünyada Gu'nun yapması gereken tek şey, hayatta kalmanın bir yolunu bulmaktı. Peki biz neyi, nasıl yapmalıydık?

Savaşın ortasında silah sıkan ya da silahla vurulan insanlar mı o savaşı başlatırlardı?

Bir zamanlar, bana birlikte hemşirelik fakültesine gidelim diye ısrar eden bir arkadaşla tesadüfen karşılaşmıştım. Bayrama yakın bir gündü. Ben, bayram hediyesi niyetine alınan antrikotları düzgünce kesip paketliyordum. Çorbalık et isteyen bir müşteri vardı; selamlamak için başımı kaldırdığımda onun o arkadaş olduğunu fark ettim. Tezgâhın önünde ayakta, kısa bir konuşma yaptık. İstediği gibi hemşirelik bölümüne girmişti ama bir dönem okuduktan sonra kayıt dondurmuştu.

Harç, geçim masrafları, kira... İki dönem üst üste okuyacak gücü yoktu. Çabuk para kazanmak için hemşire olmak istemişti ama bunun için de önce paraya ihtiyaç vardı. *Hayat düşündüğüm gibi akıp gitmiyor*, dedi, çorbalık eti alırken.

Gu, *benden ayrıl ve bari sen düzgün yaşa*, dediğinde onsuz geçirmek zorunda kaldığım geçmiş günleri düşündüm. Çocukken kavga ettiğimiz için bir süre Gu'yla birlikte olamadığım zamanları, Noma öldükten sonra Gu'dan uzak düştüğüm günleri. O zaman da öyleydi, yeniden buluştuktan sonra da ben hep Gu'yu bekledim. Yeniden ayrılırsak, ömrüm boyunca Gu'yu beklerdim. Nerede, ne yaptığını bile bilmeden. Bir gün yeniden karşılaşacağımıza dair en ufak bir vaade tutunmadan. Ayrılırsak, belki Gu'nun dediği gibi iyi biriyle tanışır, evlenir, çocuk yapar, ev alır, öyle yaşardım. Ama yine de mutsuz olurdum. Çünkü Gu'yu kaybederek elde edilmiş bir hayat olurdu bu. En küçük bir talihsizlikte bile Gu'dan ayrıldığım için cezalandırıldığımı düşünürdüm; azıcık mutlu olduğum anlarda Gu aklıma gelir, o mutluluğu görmezden gelmeye çalışırdım. Mutsuzken de mutluyken de Gu'yu düşünerek yaşardım. Böyle bir hayat istemiyordum. Gu'yu düşünerek yaşamak istemiyordum. Gu'yla birlikte yaşamak istiyordum. *Biz asla iyi bir çift olmadık*, dedi Gu. Bunun aptalca bir takıntı olduğunu söyledi. Daha büyük bir mutsuzluğun mutlaka geleceğini, mutsuzluk büyüdüğünde yan yana olsak bile yalnız hissedeceğimizi, onunla birlikte olmanın bile başlı başına acı vereceğini, o noktaya gelindiğinde hiçbir şeyin geri döndürülemeyeceğini söyledi.

–Keşke seni daha iyi hissettiren biri olabilseydim. Ama olmuyor işte. Bundan sonra da olmayacak gibi.

Gu'nun sesi soğuktu ama gözleri, terk edilmiş bir çocuk gibi korkuyla doluydu.

–Sen olsan da olmasan da ben zaten yalnız ve mutsuzum.

Birlikte olalım diye mutluluğu vadetmiyorum. Mutsuz olsak da birlikte olalım diyorum.

Bir kere daha Gu'yu bekleyerek yaşamaya gücüm yoktu.

–Eğer senin yüzünden alkolik olursam şişeleri toplayacağına bardağıma içki doldur. Böyle bile olsa, birlikte olmalıyız.

–Bu aşk değil.

–Ne olduğu umurumda değil.

Kararlıydım. Kararlılıkla eşyalarımı topladım. Teyzem gittikten sonra da olduğu yerde duran, ona ait ne varsa hepsini attım, yaktım.

○

Oradan oraya savrulduk. Noryangjin, Guro, Anyang, İncheon, Busan, Gyeongsan. İlk iki yıl fena değildi. Kirasını ödediğimiz küçücük bir bodrum katında yaşadık; Gu pizza dağıtıyordu, ben bir restoranda servis yapıyordum. Kimse gelip bizi bulmadı. Onlardan kurtulduğumuzu sandık. *Demek ki gereğinden fazla korkarak yaşamışız*, deyip gülüştüğümüz bile oldu. Ama o gülüşler uzun sürmedi. Çok geçmeden, Gu'nun çalıştığı pizzacıya biri çıkageldi. Birlikte çalıştığı bir ağabey, siparişte olan Gu'ya mesaj attı. Mesajı alır almaz Gu motosiklete atladı, benim çalıştığım yere geldi. Ağabeye, motosikleti bıraktığı yeri mesajla bildirdikten sonra, hiç oyalanmadan Seul'den çıktık. Aynı şey İncheon'da da oldu, Anyang'da da. Amerikan istihbaratçıları gibi bizi buluyorlardı. Hiçbir yerde bir yıldan fazla kalamıyorduk. Ne iş yaparsak yapalım içimiz rahat etmiyordu. Zamanla insanlarla yakınlaşmaktan kaçınır olduk. Birbirimizin adını bile kolay kolay ağzımıza almıyorduk. Bu bizim suçumuz mu diye düşündüğümde, önce öfke kabarıyor, ardından korku ve bitkinlik çöküyordu içime.

Gyeongsan'dan ayrılıp Chungcheong, Gangwon ve Gyeongsang bölgelerinin kesiştiği küçük bir kasabaya girdik. Ben, köyden epey uzakta duran lüks bir motelde temizlik yaparak para kazanmaya başladım. Patron, bu yaşta bir kızın neden

böyle bir iş yaptığını sordu. Harçlık için dedim, geçiştirdim. Zaten oradan bir saat uzaklıktaki bir üniversitenin adını ezberlemiştim. Kamu yönetimi diyecektim. Okurken memuriyet sınavına hazırlanmak istiyordum ama ders kitaplarına bakmaya bile vakit bulamıyorum diyecektim. Üç kardeşin ortancasıyım, küçük kardeşim de seneye üniversiteye gidecek, aileden para isteme durumum yok diye bir hikâyenin provasını bile yapmıştım. Ama böyle cevaplar gerektirecek sorular gelmedi. Patron bana hep düzenli olarak "öğrenci" diye seslendi. "Öğrenci" sözünü her duyduğumda, gerçekten uydurduğum yalanın içindeki öğrenciye dönüşüyordum sanki. Bir ablası, bir de erkek kardeşi olan üç kardeşten biri oluyordum. Kamu yönetimi okuyan bir öğrenci oluyordum. O kasabada bahar gelince dünya önce sararıyor, sonra beyaza, ardından pembeye dönüyordu. O sırayla bahar geçiyor, yaz geliyordu. Nehir kıyısında biten süs kirazı ağaçlarının beyaz çiçek açıp dökülmesini iki kez gördüm. Sessiz, küçük günlerdi bunlar. Düzenli yiyip uyumaya başlayan Gu'nun bedenine yavaş yavaş sağlam bir canlılık yerleşti. Yan yana uyuyabildiğimiz küçücük bir oda ve sıcaklık. Yemek yerken ve uyurken, en azından o anlarda, kaygının ve tetikte olmanın vidalarını biraz olsun gevşetebilmek... Bu çok iyiydi. Geçici diye düşündüğümüz o yerde, belki kök salan bir filiz bile çıkabilirdi diye aceleci bir umut besledim.

Motelde çalışmamalıydım.

Orası, büyük bir market kadar çeşitli insanların girip çıktığı bir yerdi. Uzaklardan gelmiş serserilerden eğlence sektörü çalışanlarına, kabadayılardan askerlere, ev kadınlarından öğretmenlere, öğrencilere, kamyon şoförlerine, o bölgenin polislerine ve memurlarına kadar herkes. Benim yüzümden Gu onlara yakalandı; kaçarken karakola daldı, polisle onlar arasında itiş kakış yaşandı; yeniden kaçtı ve sonunda onların eline düştü. Bir süreliğine ortadan kayboldu. Gu'nun kayıp olduğu

aylar boyunca neredeyse delirdim. Onun ölmüş olabileceğini düşündüğümde ben de ölmek istiyordum ama gerçekten öldüyse, en azından cesedini bulmalıydım. Bulup onu düzgünce uğurlamalıydım. Kayboluşunun yüz seksen beşinci gününde Gu nihayet bana döndü. Zayıflamış, tükenmiş bir hâldeydi. Dedi ki, *daha da derin bir dağa girelim, sincap olalım.*

○

–Eğer sen benden önce ölürsen, seni yerim.

Sincap olmak için geldiğimiz yerde Gu söyledi bunu.

–Sensiz yaşabilmemin tek yolu bu, Dam.

Gu'nun beni yemesi fikri, bana hiç de korkunç gelmedi.

–Keşke beni sen öldürsen. Hastalanıp ölmekten ya da bir felakette can vermektense senin elinden ölmeyi yeğlerim.

Birbirimize bakarak yan yatıyorduk; kollarımızla, bacaklarımızla, göğüslerimizle birbirimizi sıkıca bağlıydık.

○

–Uyuyamıyorum.

Gu'nun bedenini kucaklayarak mırıldandım. Gu'nun göğüsüme dayalı kalbi, benimkinden biraz daha yavaş atıyordu. Hepsini hissedebiliyordum.

–Sana bir hikâye anlatayım mı?

Gu, alçak bir sesle sordu.

–Hıhı.

–Eskiden Sawney Bean diye bir adam varmış.

–Sawney Bean mi?

–Hıhı. Bir insan adı.

Ve Gu anlatmaya başladı.

○

–Sawney Bean, denize bakan uçurumun altındaki bir mağarada yaşar, karısıyla birlikte soygun yaparmış. Köye giden yolun ağzında pusu kurar, biri göründü mü parasını, mücevherini, eşyasını alır; ardından da iz bırakmamak için öldürürmüş. Ama öldürünce ceset kalıyor ya... Onu ne yapacaklarını düşünmüşler ve yemeye karar vermişler.

–Cesedi mi?

–Hıhı. İç organlarını kesip denize atar, etini kurutup tuzlayarak yerlermiş. Kemikleri de mağaranın bir köşesinde biriktirirlermiş. Böylece soygun yaparak, insan öldürüp yiyerek yaşarlarken on dört çocukları olmuş.

–Vay canına!

–O on dört çocuk da insan eti yiyerek büyümüş, sonra yirmi iki çocuk daha doğurmuşlar.

–Hepsi o mağarada mı?

–Hıhı. Denize bakan uçurumdaki o mağarada.

–Kendi ailelerden birilerini yemiyorlar mıymış?

–Hayır. Ailece güçlerini birleştirip soygun yapıp cinayet işlemişler, birbirleriyle seks yaparak işgücünü artırmışlar. Zamanla Sawney Bean'in ailesi kırk sekiz kişiye ulaşmış. İnsan sayısı artınca işler de giderek profesyonelleşmiş. İşbölümü başlamış. Kimi soygunla, kimi cinayetle, kimi et kurutmayla, kimi tuzlamayla, kimi depolamayla, kimi de iç organlarla ilgi-

lenirmiş. İşler hızlanınca, yiyemedikleri için çürüyüp attıkları insan eti bile çoğalmış.

–Koca bir ailenin yiyip bitiremeyeceği kadar çok insan öldürmüşler demek.

–Hıhı. Sawney Bean'in çocukları ve torunları doğduklarından beri insan eti yedikleri için, insan yemeyi tuhaf bir şey olarak hiç görmemişler. Bizim çalışıp para kazanıp o parayla domuz eti alışımız gibi, onlar için cinayet, soygun ve yamyamlık son derece doğal şeylermiş.

–Hiç suçluluk duygusu falan da hissetmiyorlar yani.

–Hiç. Yirmi beş yıl böyle yaşadıktan sonra sonunda hepsi yakalanıp idam edilmiş ama kimse pişmanlık duymamış, kimse kendini sorgulamamış. Neden yakalandıklarını bile anlamamışlar. Ne yanlış yaptıklarını hiç anlamamışlar. İnsanların onlara neden dehşetle baktığını, neden tiksinip lanetlediğini kavrayamamışlar. Çünkü insan öldürüp etini yemenin kötü bir şey olduğunu hiç düşünmemişler... Belki de kendilerinin yaptığı gibi, bizi yakaladılar, demek ki şimdi bizi yiyecekler diye düşünmüşlerdir.

Bu cümleyi iyice sindirdim.

–Ama çocuk oldukları için cinayet ve soyguna katılmamış olanlar da vardır hani. Büyüklerin verdiği eti yiyen çocuklar. Onlar da idam edilmiş.

–O çocuklar yedikleri şeyin ne olduğunu biliyorlar mıydı?

–Biliyorlardı herhalde.

–Bilip de garipsemediler mi?

–Hayır. Herkes yediği için.

–Bu gerçekten yaşanmış bir şey mi?

–Bilmiyorum. İskoçya'da anlatılan bir efsaneymiş. Şimdi Sawney Bean ailesinin yaşadığı mağarayı ve o bölgeyi turistik bir mekâna çevirmişler.

–Turistik...

–Ama Sawney Bean hikâyesi uydurma olsa bile, suçluluk duymadan insan yiyenler mutlaka olmuştur, değil mi?

–Olmuştur.

–Şimdi bile vardır belki?

–Şimdi bile vardır.

–Suçluluk hissetmeden. Doğal karşılayarak. Hep öyle gelmiş çünkü. Zayıf olanı seçip yakalayarak. Yakalanan aptaldır diye düşünerek. Çocuklarını da öyle yetiştirerek.

–Hıhı. İnsanları kaçırmanın ve onları yemenin bir yetenek olduğunu öğreterek.

Sessiz kaldık.

–Dam?

–Hı?

–Biz öyle yetiştirmeyelim.

–Neyi?

–Kendi çocuğumuzu.

–Kendi çocuğumuzu mu?

Güldüm. Gülerken mırıldandım.

–Ne çocuğu?

Gu gülmedi.

–Bir gün kendiliğinden olabilir ya. Bir gün... biraz olsun sakinleşince.

–Çocuk kendiliğinden nasıl olur, salak. Ben Meryem Ana değilim.

Gu "bir gün"ü defalarca vurguladıktan sonra baba olmak istediğini söyledi.

–Daha önce böyle bir hayalim yoktu... Ama Noma'nın vardı.

Gu "Noma" dedi. Noma öldükten sonra ilk kez.

–Dünyadaki en iyi baba olmak istiyorum, demişti. O sözü duyduğumda ben de ileride öyle biri olmak isterim diye düşünmüştüm.

–Dünyadaki en iyi baba mı?

–Hıhı. O zamanlar... Noma'nın hayali bana çok imrenilesi gelmişti. Tüm bunları unutmuştuk ama birkaç gün önce birden aklıma geldi. Noma'nın hayali, o hayali harika bulduğum hâlim, o zamanki sen, o zamanki ben... Hepsi bir anda, hem de çok net şekilde gözümün önüne geldi.

Gu, Noma'nın hayalini bana emanet etmişti.

–Eğer bir gün bizim çocuğumuz olursa ona asla miras bırakmayalım.

–Borç mu?

–Borç olsun, para olsun, ne olursa olsun. Yaşadığımız sürece her şeyi yapalım; sonra hiçbir şey bırakmayalım.

–Tamam. Güzel. Öyle yapalım.

Dingin bir kabullenişle onayladım.

○

İnsan nedir?

Gu'yu yerken düşündüm. Ben bir azılı suçlu muyum? Bir psikopat mıyım? Sapkın bir cinsel dürtünün sahibi miyim? Bir şeytan mı, bir barbar mı, bir yamyam mıyım? Hiçbir kategori beni bütünüyle içine alamıyordu. Öyleyse ben insan mıyım? Çocuklar, eşyaya bile kişilik atfeder; yetişkinler ise insanı bile eşya gibi görür. Çocuktan yetişkine serpilip büyürken bu dünyayı ayakta tutuyoruz. İnsan parayla alınıp satılabilir. İnsan her şeyi öldürebilir ve yiyebilir. İnsan yalan söyler, dolandırır. Birinin hayatını mahvedip paramparça edebilir. Ve kurtarabilir de. İnsan tanrıya inanır. Ve tanrıyı kullanır. İnsan ameliyat olur, ilaç içer, ölümü erteler. Ateşi kullanır, pişirir ve yer. Ateşi kullanmadan önce çiğ et, çiğ ot yemiş olmalıydı. Çok eski zamanlarda insan belki de kendi türünü yemişti. Açlıktan. Karnı doysun diye. Ya da açlıktan bile değil, yine de yemişti. Elleri gözüne hoş geldiği için. Ayakları cazip geldiği için. Başı, yüzü, cinsel organı arzu uyandırdığı için. Büyük bir saygı duyduğu için de yemiştir onu; yüce bulduğu için de. Sevdiği için de yemiştir. Onlar ilkel miydi? Barbar mıydı? Bugünün insanı ilkel değil mi? Hayatların parayla alınıp satıldığı, sınıfların kurulduğu bugün. Para güç müdür? Güçlünün zayıfı yediği yasaya mı karşılık gelir? O hâlde insanın hayvandan daha iyi olduğunu söyleyebilir miyiz? Daha rafine olduğunu iddia edebilir

miyiz? Hayvanın gücü kalıtımla geçer. Kalıtılan güçle, güçlü olan zayıf olanı yer. Ateş ve alet olmadan da sadece bacaklarıyla, çenesiyle, dişleriyle. İnsanın parası da kalıtılır. Kalıtılan parayla, parası olmayan yenir. Parası yoksa yaşayabilecek olan bile yaşayamaz; parası varsa ölmesi gereken de küstahça yaşamaya devam eder.

Noma neden öldü?

Ya teyzem?

Gu neden öldü?

Trafik kazası ve hastalık ve para. Bunlar ölümün nedeni olabilir mi? Olgun bir insan ölümü soğukkanlılıkla kabul eder mi? Öyleyse hayatım boyunca olgunlaşmak istemiyorum. Kendi ölümüm olursa kabul ederim. Ama sevdiğim birinin ölümünü metanetle kabullenemem. Ölmediğim için, ölmenin nasıl bir şey olduğunu henüz bilmiyorum. Ama sevdiğim birini kaybedip tek başına kalmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bıkkınlık verecek kadar iyi biliyorum. Keşke ben ölseydim. Keşke giden ben olsaydım. Telefon kulübesinden otuz adım ötede, ıssız bir yerde Gu'yu bulduğumda, bedeni yara bere içindeydi. Gözleri kıpkırmızı şişmişti, burnu parçalanmıştı, ön dişleri kırılmıştı. Acıyor mu, çok mu acıyor, diye sorup durdum ama Gu cevap vermedi. Yol kenarına çöküp Gu'yu kollarıma alarak, şafak sökene kadar Gu'nun o otuz adımını hayal ettim. Ölürken zar zor ilerleyen o iradeyi, kemiklerini ve kaslarını, Gu'nun yüreğini. Hiçbir hayale dayanamadım; keşke beynimi çıkarıp bir kenara fırlatabilseydim.

Gu sokakta öldü.

Gu'yu ne öldürdü?

Ben insan olmak istiyor muyum?

●

Dam; dudaklarıyla ve diliyle, yüzümü okşar gibi yalayıp sonra yavaş yavaş koparıp yerken ağladı. Ağlarken Gu, Gu, diye seslendi, adımı çağırdı. Çağırırken şöyle dedi:

–Neden canımı yakıyorsun? Bana neden acı çektiriyorsun?

Ben hayattayken Dam bana hiç senin yüzünden acı çekiyorum dememişti.

Pandora kutuyu açtığında içinden her türlü kötülük dışarı saçılmış derler. Peki umut neden oradaydı? Umut neden bütün kötülüklerin toplandığı o kutunun içindeydi? Bu hikâyeyi Dam'a mutlaka anlatmak istiyordum ama anlatamadan öldüm. Umut zararlıdır. Çünkü gelecektir. Tutulamaz. Beklentiyi ve hayal kırıklığını birlikte çağırır. Hırsı doğurur. Bir serap gibidir. Bu sözleri neden söylemek istemiştim; çünkü hiçbir umudum olmadan yaşarken bile son âna kadar, ölürken bile bir şekilde yaşamak istedim ama bunun tek nedeni sendin, Dam. Umutsuz bir dünyada yaşayabilirdim ama sensiz bir dünyada yaşamak istemedim. Ölüm sensiz bir dünyaydı ve bu yüzden gerçekten ölmek istemedim.

O gün köyün dışını dolanarak akan nehrin üzerine ilk kirişleri koyuyordum. *Bu köprü yapılmadan önceki köprüyü gördün mü*, diye sordu Jang Amca, ben de başımı salladım. Köylülerin o

köprüyü neredeyse elli yıl kullandığını söyledi. Annesinin o köprüden geçip gelin geldiğini, kızının da o köprüden geçip Seul'deki üniversiteye gittiğini anlattı.

Onun elli yılını hayal ederken yeni köprünün üzerinden geçen bir minibüs gördüm. O araçtan adamlar indi. Ben de minibüse bindirilip bilmediğim bir yere götürüldüm. Götürüldüğüm yerde dövüldüm, tekrar dövüldüm. Şiddeti kullanarak aklımı söküp almak istiyorlardı. Bedenimde yalnızca korku ve çaresizlik bırakmak istediler. Söyleneni yapan bir et yığınına dönüştürmek istediler beni. Düşüncelerim de duyularım da silikleşip kim olduğuma, ne olduğuma, neden dövüldüğüme dair cevaplar bile uçup gitmek üzereyken, rüya mı gerçek mi ayırt edemediğim bir hâlde on beş yaşlarındaki Dam'ı gördüm. Beyaz bir bluz, kareli bir etek giymiş, ne çocuk ne yetişkin olan Dam sokağın köşesinde duruyor, ön dişleriyle tırnak etini minik minik koparıyordu. Üşümüş gibi yerinde zıplıyor, avuçlarıyla yüzünü ovuşturuyordu. Ne zaman, nerede olursa olsun Dam hep öyleydi; beni beklerdi. Satılsam da ölsem de, ne olursa olsun, Dam'ı hatırlayan benliğim yok olmadan önce Dam'ı görmek istedim. Kapının aralandığı bir ânı kollayıp koştum, pek çok merdiveni inerken yakalandım, acımasızca dövüldüm ve merdivenlerden yuvarlandım; merdivenlerin sonunda bir kalabalık vardı. Göz kamaştıran neon ışıklar. Yer ile göğün ayrımını silen, karmakarışık insanlar, binalar, arabalar. Yere yığıldığım hâlde sürüklenmemek için var gücümle direndim. Dövülüp tekmelenirken artık acı da korku da kalmamıştı. Kaçarken üzerime gelen bir arabaya çarptım. Yine de koştum. Koşarak mı yürüdüm, yoksa yerde sürünerek mi ilerledim, bilmiyorum. Kusmuk gibi ezilip dağılırken bile can havliyle kaçan bana adamlardan biri bağırdı: *Kaçsan ne olur, seni geri getirmek işten bile değil.* Öyleydi. Ama vazgeçemezdim. Dam'a gitmem gerekiyordu. Gitmeliydim; fakat duyularım körelmişti, işittiğim yalnızca kendi hırıltılı nefesimdi, gördüğüm ise bulanık

bir ışık ve karanlıktı. Ben mi yürüyordum, yoksa yer mi hareket ediyordu, ayırt edemiyordum. Karanlık yollarda dolaşıp bir parka girdim. Bir ankesörlü telefon bulup ahizeyi kaldırdım.

–Dam. Burada büyük ağaçlar var. Çok yaşlı ağaçlar var. Dam. Çok bekledin, değil mi? Hep gelmek istedim. Ama...

Siktir git.

Bunlar, arkadaş olmadan önce sana fısıldadığım sözlerdi.

O zamanlar, ağladığını görünce öfkelenirdim. O zamanlar, yanında birazcık bile durabilmek için seni incitmem gerekiyordu. Göz göze gelebilmek için, burada olduğumu sana hissettirebilmek için, sana benim varlığımı kazıyabilmek için. Nazikçe konuşabilirdim ama ya yüzündeki o ifadesizliği görürsem diye korktum. *Selam,* derim de selamla kalır diye. Hatta o selamı bile alamam diye. Herkese gösterilen yüzeysel bir selam değil, yalnızca sana ait bir ifade, sana ait bir duygu istedim. Saçını çekiştirirsem kesin kızacağını düşündüm. Kızıp *yapma, acıyor* diyeceğini sandım. O zaman ben de ukalaca takılmak istedim. Neden? Neden yapmayayım? Kavga eder gibi didişerek, yalnızca bize ait o ânı bir lastik gibi uzatmak istedim. Ama sen kızmadın, sessizce ağladın. Beni çaresiz bırakan sendin. Nazik sözlerden ürküp ayakkabısını fırlatan, tam karşımda duran sendin. Aslında kızması gereken sendin ama öfkeye kapılan ben oldum. Kendime kızdım. Kalbimin çarpıntısının seni incittiğini sandım. Evet. Benim kalbim seni incitti. Sadece ilk anda değil, birlikte geçirdiğimiz bütün günlerde, şu anda bile kalbim seni incitti, incitiyor. Aşk dediğimiz şey aslında bu mu? Başkaları da böyle mi? Öldükten sonra bile ne kadar da çok şeyi bilmiyormuşum meğer.

Dam, seni aptal.

Artık yeter. Yapman gereken her şeyi yaptın. Bu cenazeyi kaldırıp bitirmelisin. Bitirip yaşamalısın. Çok ama çok uzun yaşamalısın.

Sen buradasın, ben de buradayım. Sen burada olmalısın ki ben de burada olayım.

Dışarı bak. Sen dışarı bakmalısın ki ben de bakayım.

Sen yaşamalısın ki ben de yaşayayım.

Dam.

Seni aptal.

●

Yaşarken, insanlar öldüklerinde ölülerinin kendi aralarında yeniden buluşacaklarına inanırdım. İnsanların sözünü ettiği cennet ya da cennet benzeri bir yer olmasa bile, tahıl elekten geçirildiğinde iri ve ağır olanların kalıp küçük ve hafif olanların elenmesi gibi, bedeni geride bırakıp hafiflemiş ruhların ayrı bir evrende toplanacağına. Zaten bir kez yaşayıp ölmüş varlıklar oldukları için, bedene bağlı yaşanan bu dünyadaki gibi katı ve acımasız değil de daha başıboş, daha sakin, daha cömertçe yaşayabileceklerini düşünürdüm o evrende. Yalnızlık ya da keder gibi duygular ölmekle yok olmazdı belki ama maddeye yakın olan hırs ve bencillikten özgürleşmek mümkün olmaz mıydı? Açlığın, hastalığın, bedenin olmadığı, parayla satın alınabilecek, sahip olunabilecek hiçbir şeyin bulunmadığı bir yerde bu mümkün değil miydi? Böyle düşünmek ölümden biraz daha az korkutuyordu; sevilen birinden ayrılmaya da ancak böyle dayanılabilirdi. Çünkü ölünse bile, beklenirse yeniden buluşmak mümkündü. Önce gidilen o yerde, sessizce, rahatça, kimseyi aceleye getirmeden, yalnızca beklemek yeterli olacaktı. Zamanın göreli olduğu söylenirdi; bu dünyadaki yüz yılın öte dünyada on güne denk gelmesini isterdim. Gidip yalnızca on gün beklersem seni yeniden görebileceğime inanmak isterdim.

●

Ama ne kadar etrafa bakınsam da Noma'yı da teyzeyi de göremiyorum.

Burada olan sensin.

Ben seninleyim ama sen beni hissedemiyorsun. O hâlde ya sen burada değilsin ya da ben burada değilim. Ama şimdi acı içinde beni parçalayıp yiyen sana bakınca, *varlık ile yokluğun ne önemi var ki*, diyorum. Varsa da yoksa da, bu eninde sonunda duyuların alanına ait bir şey olmalı; oysa ben ölüyüm. Ölüp bedenini geride bırakmış biri için duyudan söz etmek ne büyük saçmalık. Ama hissediyorum. Seni hissettiğimden eminim.

Teyze belki de kendisini çaresizce bekleyen birinin yanındadır.

Noma da kendisi için en önemli olan birinin.

Tıpkı şu anda senin yanında olduğum gibi.

Böyle olduğuna inanıyorum.

Artık böyle bir inanca ihtiyacım var.

●

Şimdi sen ölürsen bile, ruhlarımızın yeniden buluşacağına dair bir garanti yok.

Çünkü ben hâlâ Noma'yı da teyzeyi de görebilmiş değilim.

Bedenli varlıklar olarak yeniden doğup karşılaşabilir miyiz? Bilmiyorum. Bilinemez bir şey bu. Ben doğdum ve öldüm ama henüz yeniden doğmadım. Yeniden doğup başka bir varlık olarak karşıma çıkan seni sevebilir miyim? Başka bir varlık olan beni sen sevebilir misin? Bu da bilinmez. Ben, sevdiğim sen olmayan hiçbir seni hayal edemiyorum; sevebileceğime de inanmıyorum. Bu dünyada seni sevmiş olduğum anları, o anıları kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden artık dilediğim tek şey, senin beni hatırlayarak uzun uzun yaşaman. Benim de seni böylece, çok uzun süre seyredebilmem. Yaşaya yaşaya yaşlanan bedenini artık taşıyamayıp senin de sonunda öldüğün gün, o gün geldiğinde, işte o zaman birlikte umut edelim. Seninle benim, ister ruh olarak ister başka bedenlerde, yeniden buluşmamızı. Senin dilediğin gibi, benim dilediğim gibi; sen çok uzun süre hayatta kaldıktan sonra. Ancak o zaman.

●

Eğer bir gün sen de ölecek olursan, keşke o gün bin yıl sonra olsa.

Bin yıl boyunca hayatta kalıp, o kadar uzun süre seni hissedebilsem keşke.

Ben çoktan öldüm.

On milyon yıl, yüz milyon yıl bile ölmeden bekleyebilirim çünkü.

Yazarın Notu

Önceki kitaplarımda, son sözde mutlaka yer vermek istediğim bir cümle olurdu; bu romanda ise böyle bir cümle yok. İçimdeki –kesilmemiş bir çavdar ekmeği gibi iri– kütleyi tek bir kırıntı bırakmadan yiyip bitirmişim hissi var. Romanla ilgili ne bir düşünce ne de bir duygu kalmış durumda. Tamamen boşaldım.

Geçen ocak ayında, bir ay boyunca neredeyse hiç dışarı çıkmadan, odanın köşesindeki tek kişilik koltukta oturup yalnızca Gu ile Dam'ın hikâyelerini yazdım. Belki de bu yüzden benim için yeni yıl hâlâ gelmemiş gibi; sanki her an gözümü açacağım ve her şeyin bir rüya olduğu ortaya çıkacak... Böyle bir duygu. Yazdığım metin bana ait ama benim yazdığım bir metin değilmiş gibi. Bu tuhaf hisle birlikte düzeltmeleri okudum.

Yazarken yorulduğumda ya da mutsuzlaştığımda, üzerimden çıkarıp bir kenara bıraktığım bir elbise gibi omuzlarım düşer, 9 and the Numbers Grubu'nun "Genesis" adlı parçasını dinlerdim. Üç dakikayı biraz geçen bir şarkı; bir kerecik dinleyeyim diye başlayıp döngüye alır, bir saatten fazla dinlediğim olurdu. O şarkıyı dinlerken, mümkün olduğunca hiçbir şey düşünmemeye çalışırdım. Issız ama kıymetli bir zamandı. Aradan zaman geçtikçe fark ettim ki, yazarken hissettiklerimden çok, o şarkıyı dinlerken içime dolan duyum canlılığını korumuş.

Eskiden, sevgilimle birlikteyken onun etini parmaklarımla koparıp ağzımda çiğneyerek yediğimi hayal eder, buna kendi kendime sevinip gülerdim. Hayalimdeki sevgilinin eti yapış yapış, çiğnenebilir ve tatlıydı; yumuşak, yapışkan bir mochi tatlısı gibi. Böylesine hayaller kurdurabilen bir aşk. Böyle bir aşkı mümkün kılan bir hayal gücü. Yazarken o günlere sık sık geri döndüm.

Ve daha nice gün, severken bile "sevmek istiyorum" diye düşündüm. Yazarken de "yazmak istiyorum" diye düşünüyor, apaçık hayatta olduğum hâlde "yaşamak istiyorum" düşüncesine kapılıp gidiyorum. O hâlde ben aslında ne yapıyorum? Bilmiyorum. Ama sevmek ve yazmak, şu anda benim için "en iyi şey". Yaşadıkça bundan daha iyisini öğrenebilirim; yine de o daha iyi olan her neyse, mümkün olduğunca uzun süre bilmeden yaşamak istiyorum.

Mart 2015, tek kişilik koltukta otururken
Choi Jin-young